

Tervetuloa vitsitsikseen podcastin pariin jälleen kerran. Minä olen Heikki Viljo ja tänään meillä on vielä ranaa Ville Müllerinnen.

Nimi meni oikein. Kiitos, ihanaa olla täällä. Ole hyvä. Nimi meni oikein. Mä olen kirjoittanut sen tänne ylös.

Se ei, se on ketonen tai jotain sinne. Ville ketonen. Mutta täytyy sanoa, just puhuttiin tästä studiosta, missä me ollaan.

Sä olet tullut täältä tekemään etäkeikan, kans korona-aikana. Joo, mä olin täältä tekemään yhden etäkeikan.

Itse asiassa seisoin tässä, mä en tiedä miten hyvin tää näkyy tää tausta täällä, mutta seisoin kutakuinkin tuossa keskellä tuon kuvajaiseni.

Sitten täällä oli yksi ihminen Avelini, joka muistakseni vastasilla on tallentamisesta ja sitten on edes tämmönen näyttö, mikä oli pirstaloitu pieniksi kasvoiksi.

Oletan, että se keikka oli parhaimmillankin keskitasoo, koska siis mitään ei kuulunut.

Mä olin täydellisessä yksinäisyydessä jossain vaiheessa, vaikka mä näin enikään kun ne kasvot siinä edessä, niin mä ajattelin, että ihan vitun sama.

Mä voin tehdä mitä vaan, että ketään ei kiinnostaa ja kukaan ei näe mitään.

Kyllä mä vähän sitten tablaillin siinä tekstienikin kanssa ja kaikkea.

Se sitten lopulta meni, koska sitten mä ikään kuin ajattelin, että okei, mun täytyy ajatella tää vähän silleen, kun mä laulasin suikussa.

Mutta erittäin puiseva kokemus ja kaikki kohdammikot kuten sinäkin tiedet, että meillä yritettiin eri ohjelmo myyjien toimesta patistaa meidät tekemään niitä streamikeikkoja, joissa varmaan joissain olikin jotain järkeä.

Mä teen sitten kyllä joku sen streamikeikan myös sen lisäksi, mutta sellaisia mukavampia, jos olin näin, että streamattia paikalla oli joku viisi ihmistä, edes se, niin se muutti sen.

Mutta se jotenkin se karuus kuunnella sitä Avelinin tuhinaa.

Jokka oli ainoa reaktio.

Joo, ja sitten on kuullut ne jutut kaikki, että siellä näyttävää siltä, siksi tekee jotain tämmöistä, ei toikaajaksi kuunnella.

Siitä mä töntä.

Mä teen niitä tässä studioskanssia, ne oli nimenomaan hirveintä, ne missä jo minkäänlaista kontaktiin.

Mutta sitten mä taisin, että ei se ole mitään väliä, kukaan, kaikki katsoo sitä yksinkotonaan, kukaan ei tiedä nauraako joku muu.

Eli se on ihan semmoinen, mitä tapahtuu, niin kaikki tekee vaan sen päänsisessä versiossa siitä, että oliko se hyvä vaihe.

Nimenomaan, ja kysymys, jota nyt uskaletaan kysyä, kun meidän ei tarvii enää kaupallistaa tätä asiaa, niin olet se, miksi me ei tehty niitä vaan videoina.

Oltu kotona ja painettu plate.

Mä tiedän muutama, jotka tekevät.

Niin minäkin, mutta se siitä ikään kuin vuorovaikuttee suudesta, mikä siinä nyt sitten oli.

Joo, ei sinne ollut kyllä mitään muista vuorovaikutusta.

Voitte laittaa hashtagille, jos haluin niitä Twitteriin tai onnekin vuorovaikutteja.

Ei kukaan laittaa reikin mitään.

Mä en saanut siitä oikein mitään irtiä, jossain vaiheessa joku suunnittelee sitten, että voisiko sitä

jotain chuumeita, mitä niitä nyt on, niin sille, että sä saisit siitä jotenkin.

Mutta niin kuin kaikki tietää, niin se on yhtä raivostuttavaa kaikille, että sä aina pätkiä.

Joo, mä teen kyllä niitä suumeja ja timsseja jonkun verran, mutta se vaatii vaan niin pienen yhteisön, että sä aina näkyviin ne muutamat ja juttelemaan niille.

Mutta oli se aina välillä kyllä sellaista, että sit kun on pieni viive ja mietit, että näin auraa ollenkaan.

Niin, plus mikä on kaikkien suumia ja se suurin ongelma, niin se, että okei, että joo, kiva kun nähdään näin kasvokkain.

Mutta se, että me ollaan siinä näytällä, niin tarkoittaa, että me tuotaan toisiin, että me tälleen herkeämättä kasvohi.

Joka ihan sieltä mä täntä, että tavallaan se ei se niin kuin täysin keinoitekoinen.

Joo, mä oon huomannut myös siis kokouksissa, että se muutamassa timskokoukso on ihan kokouksollut, niin eihän mä uskallaan puhua mitään, kun mä ajattelin, että nyt mä puu jonkun päälle.

Nyt mä kesken, ei kukaan kuunne lukkaan.

Saatit, että sitten se oma kuva leikkaantuu siihen isomman.

No sekin vielä, joo, niin meillä on me jo hiljaa.

No, mutta hyvää. Mitä kuuluu muut?

No, mitä tota ihan hyvää kuuluu tänään, kun me tätä tehdään, niin on ainakin säätiedotus ilmoittanut, että täällä voisi olla 15-17 lämmintä, että parempaa suuntaan olla siinä menossa.

Se emi kiireistä nyt ehkä tänä keväänä, ei ihan niin...

Mä selvisin koronoista ja muista kohtuullisen vähevaurioon.

Mä olen sillä ihan peputalla tuurilla.

Olin niin paljon kuvaus ja muistamassa vastaavissa semmohon missä, että se oli niin kuin lyhyen aikaa vaikuttiin, mutta ei sit oikein.

Ja tota, eikä ollut mitään teatteria tai muuta, mitä olisi peruttu veksi, että se meni hyviä.

Ja sitten, mutta mä hän toimii niinku näillä erinäköisillä harrastuksien parissa, eli siis välillä kiertelen tuolla firmoja ja näitä hömpähömmiä tekemässä.

Ja sitten tuossa on taas kirjoitteleja tuota kivään tuolla ohjelmia ja kiertelen niissä näyttelössä.

Että toistaiseksi on mennyt ja on hyvin.

Aina sanotaan, että tämä taus silloin kun rautaa on kuumaan, mutta ehkä se voisi sitten jossain vaiheessa myös vähän viilentyä.

Niin, että siellä on se tarve, joo.

No hetkittäin, hetkittäin.

Ennen kuin mä sanoin, että ei nyt toi mikään.

Nyt on ihan hyvä tilanne.

Mutta sanotaan, että uuden tekeminen tuntuu aina lykkääntyvä.

Aina löytyy jotain tällaista, mihin mä voin tuhlata aikaan ja olla tekemättä niitä tärkeitä, mitä mun pitäisi tehdä.

Joo, tiedän täysin tunteen.

Mä oon itse asiassa tavattu, että varmasti muista, koska se olisi tosi joutunut se muista 2000-luvun alussa Sivan mainoksessa.

Muistakse sellaisessa.

Muistan, muistan.

Mä olin joku tällainen ihmäinen pukupäällä oleva Sivan, joka oli muistaakseni ehkä niin kuin

ensimmäis, ehkä jopa ensimmäinen,
mistä tuli siis kaikilla rakkaudella, silleen niinku kohtuisee positiivista mainosta.

Joo.

Muistin kävin vielä niin, että sen ohjas Markus Virpio muistaakseni.

Joo, voi olla.

Mä en oo sohjaaja edelleenkin ja käsissä oli semmoinen niin kuin se aina on niin semmoinen vähän kädellämmiin tai suoraan saattaa tunaa paska.

Ja sitä ruvettiin miettimään ja sitä lyötiin vähän kierroksellista aamoja.

Muistin tuntuu, että itse asiassa nyt kun mainitsit tuosta, niin se oli ensimmäinen kerta, kun kameran edessä tuntuu siis jossahan määrin siltä,

että se on kiva ja luonteva.

Siihen asti mä olin aina jännittänyt niitä, koska mä joitakin taistelin jokaisesta,

mä uskon, että jokainen kuva voi olla avain halivuudin.

Joo, joo.

Loi niin kuin.

Mä luulen viekin niinkin.

Niin, niin.

Sitten se vähän niin kuin rentahot ja siinä oli ehkä sitä sellaista sitten myöhemmin tuttuu takakirjoitte siinä aamossa,

joita mä astin sitten niin kuin maailman tappiin.

Joo, se oli hyvä kuuntelijoille.

Se oli siis ideana, että sä haastatet, että mistä sinä, mä muistan näin, että mulla oli se, että mistä haastat ruokaostoksen sijasta.

Mun vastaus oli, kun yleensä torjulta, niin sitten se on blokattu tai sitten yleensä, sitten tulee semmonen voiceoveri, siivasta.

Joo, just näin.

Joo, ja mä muistan, kun mä tuliin sinne, sitten katoitte mua esille,

toi jätkä vois ostaa ne torjulta, kun mulla oli semmonen pitkäteeksi semmonen hiippitukka,

ja voisit ilmeisesti mä näytän siltä, joka on ostaa torjulta.

Joo, me kuvattiin oma.

Se oli itse asiassa ihan kiva.

Mutta se oli ihan hyvä.

Mutta se oli jännä noissa mainoksissa.

Mä jossain vaiheessa suututin muutaman käsittäään ja noista mainoksista ja nyt mainitaan mitään nimiä,

mutta kun ne oli silleen, että tuuttaa mainokseen, ja sitten me jossain vaiheessa tyysin, että mä hän on niinku komikko, että

että sen pitää olla hauska, että eihän mä nyt voi mennä niinku mihin taas, ja sitten on,

joo, tää on tosi hauskaa, tää on ihan upea hauskaa.

Ja sitten mä luin sen käsärämmössä, että kun hän häättää yhtään hauskaa,

ettei mä haluat tulla.

Niin.

Tyypillinen hauska mainos.

Joo, ettei ne kovin usein oot.

Viimeisiä oli mä muista, Lidli oli joku ja mä ikään siitä, että emmä nyt tuu, ja sitten se oli kaksi pikkoinen koronaa kieltäytyjä.
Sit kun toi korona sulkua alkoi, sit se soitti uudestaan.
Kiinnostasko mä? Voimaa tulla?
Pikkuhiljaan on kiinnostaa.
Kyllä, kyllä, kyllä.
No mut hyvä.
Mutta sä oot siis Helsinkiläinen, niinku minäkin alunperin, melumaisesti.
Joo, mä oon sieltä Helsinkin lähijoista, et mä oon oikein sanoa tyypillinen.
Mä en sanoa, että kantaa Helsinkiläisten mielestä, mä en varmaan Helsinkiläinen.
Joo.
Mut sieltä mä oon sieltä Oostoskeskusten hämäristä.
Joo, joo.
Niinku kaikki lähio lapset.
Niinpä.
No mä oon itse malmiota kanski.
Joo, niin sit sä oot yhtä huono.
Niin mennä omaa.
Milla, sä oot syntynyt 73.
73.
No mä oon sulla 5 vuotta nuori.
No.
Mutta niinku.
No Milan oli mellummekin 70-luvulla.
No.
Se on ollut ihan uutta.
Se on ollut joo.
Ja kaikki, sanotaan, että ei kaikki, mutta varmaan valtaosa siellä asuvista.
Oli niin kun vanhemmat oli näitä tämmöisiä junan tuomia.
Joo.
Mulla on läänensä Eraneolta-isä ja sitten taas tuota saavosta äitiä.
Ja sitten tota sielläpä eleltiin.
Mä aika idyllihän se on siis oikeasti ollut.
Joo.
Mulla on mistä sitten 73.
Mä en muu ihan tarkkaan pysty sanoa sitä historiasta, miten se menee.
Mutta mä niinku, niinku kai aina.
Niin aina niinku on ne lähio-legendat.
Joo.
Idellinen sukupolvi, että silloin oli niitä kaikkiin rajui-juttuja, mutta ei niit sitten näin meidän aikana ollutkaan.
Että tota, et musta se oli aika tota lepposaihelempeitä.
Joo.
Ja silleen niinku tasapuolesta, koska ei ole, ehkä on ollut ihan niinku kaikkea samalla tavalla,

kun monella muulla jossain vähän, ehkä toisellisissa asuinaan lues, mutta kun kaikki oli tasaisen persaukesia, niin me oli niinku, me oltiin silleen sosiaalisesti samalla viivalla kaikkeetta.

Joo.

Mä oon kaipaamaan, että jollain oli yhtä paskoisvaatteissa ja huonoa välineissäni kaikki mun kaveritkin.

Mutta on se ollut syrjässä, kun mä mietin vain, että milloin metron rakennettu, kaistuu jotain.

Jossain sieltä mä oon niinku tarhasta päässyt niinku tutustumiskäynylle metron.

Joo.

Ja mä muistan sen, että se ääni, ja se muistuttaa mo edelleenkin se, niin itse on se sailonien ääni, sit tota siin TV-sarjasta.

Se on.

Mutta se on, joo, mä vaan mietin, että se on niinku jotenkin niin syrjässä, että pussilla jos miettiin noin tota lähellä kaavan, niin on tupruteltu kaupunkiin.

Kyllä niillä on aika moisia aikohe mentyy, joo,

ja se oli aina täynnä kesällä, ja tarjohdraamaan niinku sen kerran, kun mummo pyöty sinne.

Nää on, niinku mun lapsuus muistui.

Niin.

Tää on hyvät.

Tää on hyvät muistut.

Mummo pyöty ja kaikilla oli yhtä paskasit kavaa.

Kyllä, juuri näin.

Mutta se on oikeastaan sama, mä kysyn aika monet, jotka on ollut täällä, että just niiden lapsuudesta sun muusti, melkein jokaisen vastaus on.

Ajoin pyörällä, etteisin niinku.

No ei, ja siis kyllä, siis tietysti se oli silleen,

ja tota en mä tiiä aina annan, että moralisoidaan,

ja mitä milloinkin, että minkälään Ellin tapasin,

ja silloin, ja milloinen tällä, niin,

joo, kyllä mä niinku välillä siinä mielessä kaipaam,

sellaisia analogiseen maailmaa.

Joo.

Että kyllä analoginen maailma, siis paitsi,

että oli silloin kavereiden kanssa niin,

kun paljon enemmän pihaalla,

koska ei mitään muutakaan viidettä ollut,

ja sitten niitä etittiin, koska ei ollut kannököitä.

Niinpä.

Jos kavereitä oli ehtinyt lähteä,

sä et tullut päässyt sen ryhmään mukaan,

niin sinua piti hettiä niitä, niitä pitkin maita ja mantuja.

Ja tota, musta sama näkyy sitten paljon myöhemminkin,
ja analogisen niin, kun siellä analogisen kintaalla,
vielä ennen näitä someja ja muita,
niin musta esimerkiksi jotain,
ihmisillä oli niin saatanan tylsää aina,
niin kuin keskimäärin, niin sitten,
kun jotain tapahtui, niin siitä otettiin irti kaikki ilo,
niin kuin esimerkiksi kuvauksista.

Joo.

Että vaikka siinä olin ne lieveilmeet,
en mä sitä myöhemmin nähdä,
että varmaan viinaa meni liikaa,
mutta niinku kuvauspäivien jälkeen,
väki jäi, niin kun sit käytiin baaris,
ja oltiin siellä sun täälle ja nähtiin,
niin kun että siellä oli se kaikille semmonen,
että no nyt ollaan täällä,
nykyään sanon siis, kun kuvaukset päättyivät,
niin ihmiset on niinku kaks sekuntia sen jälkeen,
niin sen jälkeen on lähtenyt jonkin himaan,
että kyllä siinä silleen,
kai meillä on niinku niin paljon enemmän tekemistä viidettä,
ja tietysti kyllä nyt mä oon nähnyt sen,
että mun kaveresta osa ei ole ikääntynyt toisin kuin minä,
niin tota, ettei ne siellä enää silleen keikukkaan,
mutta keikkusivatko, jos ei olis,
koska kyllä mä muistan sen,
että se oli silloin myös aika heterogeenista,
et kyllä se jää vähän enää vanhemmatkin tarata.

Joo, joo.

Meidän kanssa hillu,
ettei nilkää se menepä ollut tekemistä,
telkäristä ei tullu yhtään mitään,
ettei niinkuin ei ollut niinkuin.

Niin.

Mä en muistunut, että ennehän se,
kuvauksessaan ei oo siis nyt kukaan lähtenä muutenkaan,
niinku esim. kuvausten aikana.

Niin, ei olekaan.

Saman teko joku poikki, niin käyn nykyään.

Näin, näin.

Näin, kyllä sama.

No ennen niillä oli lehet.

Niin, niin, niin, niin,

mutta kyllä siinä, kyllä siinä oli kieltämättä,
että kyllä sitä, kyllä mä muistan,
et kyllä mun anekdotit tuppaa olemaan,
niinku siltä ajalta,
et kyllä ihmiset sit,
niin pitkästöössään tuli niinku tarinnoitu enemmän.

Joo.

Oli se, oli se niinkin.

No miten sitten,

miten se niinku,

jos ajatellaan, et mä jostain

luin jotain, kun tein tätä mun suurta taustatutkimusta,

eli kuuklaaliin sun nimeä,

ja tota, ja sit sen helpottiin,

tai toi nimen oikein,

en kuuklaanut kaan ketosta niitä.

Niin, niin.

Alkoi oli.

Mut sä alit urheilumiehiä,

ymmärsiksi mä olen oikein,

et se sua kiinnostasi niin.

No joo,

mä nyt olin kovin, kun moneen urheilin,

kyllä mä nyt urheilin,

mitä muutakaan tekemistä on ollut,

ja soittelin kitaraa ja pianoa,

et kyllä niitäkin olisit siinä,

mukana.

Mä urheilin, mitä urheilin,

niin ku, ja silleen jumppali,

ja nyrkkeilin,

ja potko nyrkkeilin,

ja pelasin koripalloa,

ja jalkapalloa,

ja se,

niin ku,

tein noin tolla siihen,

kyllä mä niinku vähän,

vähän olisin kintaalla,

että jaksaisin kahmmärry,

ryhti niinku,

saataan saamaan tähän,

mutta en mä sitten,

mä olin liian laiskun.

Joo, joo.
Mä tykkäsin käydä treeneissä,
mutta en mä sitten,
jos pitän nyt tehdä jotain omaa.
Niin, oma laajien kehittäminen.
Siinä sitten,
mä sanoin,
että mä niinku vihdyin,
niis kaveriporkos,
vähän liian hyvin.
Joo, joo, joo.
Sitten mä aina livahdin sinne.
No oliko sinun mikään,
mikään sit vihjas niinku,
et sinun tulee esittymään?
Ei mikään.
Ei kerta kaikkiaan,
mikään.
Mä oon jo siellä,
et sinun täällä kertonut,
et mä nyt niinku,
lyhyesti kertaan,
et mä olin kaveri,
oltin abivuonna,
ja sitten,
sitten mun kaveri oli tämmönen,
niinku,
taiteellisesti laheekas,
hyvä piirtä,
ja mitä mä oso piirtää mitään,
ja niin näin,
ja sitten hänellä oli tämmönen,
niinku, idea siitä,
siitä tota,
siis abivuone,
eli 92,
kun se nyt on,
1992,
niin tota,
niin sitten,
sitten semmonen idea siitä,
tään hakeutuu tuolle alalle,
mä ajattelin,
et vitsi ku epää sen mihinkään,

kun et ei oo niinku yhtään tämmöstä,
ja tota,
sit mä,
sit mä, niinku,
turhautumisesta lähina,
rupeisin,
ku oli pakko,
että on jotain,
mihin jatkaisu opiskelemaan,
ja sit mä oon mä se,
että Valtzikai tarvii lukea,
ku yksi vai kaks kirjaa,
ja tota teatterikoulu,
ja tarvii sitäkään,
että,
että no,
mennään nyt kerran kokeille,
ja sit mä pahkasin,
ja sitä pöllin,
ihan rehellisesti,
niinku,
leikkaa liimaa,
ku oli jotain ennakkotettä,
mennään varastin,
sielt niit vitsin,
ja menin tota,
menin esittää niitä omina,
niin häikäälämättä,
ja pääsin sit silloin vähän eteen,
ja sit mä ajattelin,
mulla oli vähän semmonen väärin käsitys,
että niinku teatterialalle päästäkseen,
että se olisi vähän niinku,
joku viuluun soittu tai valet,
et mä oisin,
et mä oisin,
et mä esim. jännitin,
sitä ensimmäistä kertaa,
teatterikoulupäässä kokeisi niin paljon,
et mä oksen sinne pihalle,
koska mä olin varma,
et mä en niinku nollaan itteni,
mä nollaan itteni,
että täällä on siis viulisteja,

ikään,
et meidän nyt itse vaikka jonnekin,
niinku,
tota operan orkesterien,
sille, että tota mä tuun tänne,
mä oon niinku varma,
et mulla käy näin,
mut sit kun se ei käyntykään,
niin sit mä niinku,
ikään kuin saisit,
ja jos ei se olisi mennyt,
silloin eteenpäin,
mut ikinä näin mennään uudestaan,
mut sit mä oon vain,
että okei,
tää ei välttämättä olekaan niinku,
et tässä voi olla niinku semmonen mahdollisuus,
että tän saa tälläinen,
ei an tälläinen,
karva persäkki pääseet,
että sä et,
sit tekeesti kyllä useimman vuoden,
mut sit se,
lopulta onnistu.
Mä muistan kans jotenkin,
koska mä halutin siis teatteri 9-vuotiaana,
ja oli jotenkin se, että tää on niinku hyvää asia,
et mä teis,
ei se on mitään merkitys sit niinku,
just nimenomaan,
että se,
et se voi tehdä hyvin paljon teatteriaan,
olla sit ihan paska.
Se on vähän kaiken,
se on kaikessa.
Teatteri,
vaikka olisin näin semmonen anekdoottisit,
kertoo,
sit mä keksin sen niinku sen teatteri,
siinä ei tosiaan 8-19-vuotiaa.
Ja,
ja sitten ajattelen,
okei et,
no kyllä mun täytyy tää kuitenkin treinaista.

Mä ajauduin,
akeuduin tietenkkin ensin
tikkurilan teatteriin,
myöhemmin ylioppaan teatteriin,
mutta ensiksi siihen tikkurilan teatteriin.

Ja siellä sitten
mä pääsin niinku
lasten teatteri
esityksen tämmöisen,
aika keskeiseksi hahmoks,
mikä on tietysti itsessään
niinku kiva juttu,
mutta tota,
ei nähä mä nyt,
siis itäheellisinkiläisen lähe,
jos voit kavereellin sanoa,
että mä olen harrastanut teatteriin,
siis tällaiselle,
että sä niinku
sakille,
mikä siellä pyörii.

Eli mä hän salasin sen,
ja tota jossain vai sitten alkoin
ihmetellä, että koin sille
entiseen malliin näy jannua.

Joo.

Ja tota,
kun oli näitä harjoituksia
ja muita,
niin sitten tota,
sitten joku löytyi
mun kauhuks paikallislehdä
sitten,
mutta tätä mä en onneksi tiednyt,
niin sen, että mä oon
tänäkin valokuvan.

Joo.

Että toi on tossa.

Ja tota,
sit mä olin esittämässä
tämmöistä pesahatunalla,
nimikin on vielä tämmöinen,
pesahatualla esitystä
ja siinä keskeisessä,

ja mun piti laulaa siitä,
ja kaikki niit asioit,
mitkä oliko äärimmäisen vaikeeta,
ja verho taukee,
ja lasten teatteri esitys,
ja nää jätkät istuu kaikki
seuraavaksi.

Mä sanoin,
että siitä,
tota,
siitä kyynnystä isonpaa
jo sitten enää myöhemmin
käy.

Mikä,
Tikkuran teatteri
Vernisallasissa?

Joo,
siellä,
siellä sitten,
tuttu paikka,
mä opetin siellä,
joo,
kuusi vuotta,
sitten paljon myöhemmin,
mutta.

Joo,
se oli kiva,
oli niit imo-ohjassa,
joo,
joo,
joo,
ja se oli,
kyyn mä tykkäsin siitä,
tosi paljon,
ja vietin sielläkin silloin
paljon aikaa,
että se oli niinku
toisenlainen kulttuuri,
sieltä on vielä
kavereita jäänyt siltä ajalta.

Joo,
ja se on hirveän kivat,
kun se on siinä,
joo,

joo,

Sitten meni vähän aikaa. Onnistuin innostuun, pääsin eteenpäin kouluun.

Se oli ehkä liian iso palaitelle. Sitten menin pässi kiviaitaan sanotaan.

Olen vietin jäämähästi sen koko loppuun kouluajan enempivähänpä lukossa.

Jotenkin se oli kuitenkin liian iso hyppy vähän.

Mulla ei ole ollut mitään taustaa.

Sitten tulin sinne ja ajattelen, että ei tällainen perustorvi täällä voi olla.

Pitäis olla jotain ehkä parempaa.

Mulla ei oikein jäänyt mistään mitään.

Olen lukenut paljon kirjoja ja aina ihan lapsestan lähtien.

Mulla ei ole semmoinen hyvin epävarmaa.

Se oli silloin tuo pahtimolla.

Se oli sitä aika kutsalla ja pahtimolla.

Siinä sitten...

Vihetkin tämä ei ole ihan kiva.

Kyllä mä sillä tavalla sanotaan, että neljä vuotta olin aika pääjässä.

Sitten tulin sieltä ulos ja pääsin hirveällä tuurilla.

Siinä jossain kolmos nelosvuosikurssin korvilla, ehkä kolmosella,

ei ole kansikseen vieraatuksia.

Sitten mä jäin sillä tiällä.

Mä tein viimeisen esityksensä loppaan.

Mä olisin valmistunut 99.

Nyt mä fein viimeisen jutun 2006, joka on muuten viimeinen kertaa, kun mä olin ollut teatterilavalla.

Mä olin siinä esityksessä mukana.

Se jotenkin se kansiksen porukkaisi.

Sitten alkoisin pieni vapautuminen.

Erinäköisten vaiheiden kautta sitten vuosia meni 5-6.

Sitten lähtiin kirjoittella TV-hommia.

Minkä takia sä et ole mennyt takas teatteriukse vai ettei ole aikaa?

Mitenhän tämä niin kuin rehellisesti sanossa, että kansallisteatterivuodet,

jotka mä olin siellä, niin mä olin kyllä niin kuin niin sellaisissa

pukudraamoissa mukana.

En tiedä, mikä.

Kyllä niin kuin sellaisia.

Kyllä ne olisi sellaiset perukhiippaa, ettei paremmasti väliä.

Sitten kun se loppui, niin en mä kyllä takaisin kaivan.

Mä ajauduin siihen suuren näy tämän kirjan.

Joka silloin etenkin tarkoitti, se oli aikaa,

jolloin siellä ei ollut myyllöahota.

Tämä on hyvin kirjallisia.

Lähennäisiin siis kaiken kunneaista joku pitää,

mutta siis sellaisia lailla hiätämies hihutteluja,

jotka nyt ei ehkä tolla selle 2-2, selle 24,

selle kunnille ihan se.

Sun olisi pystynyt päästä sinne pienelle,
näkyville saunaan.

Joo, joo, silleen nyky tämä sikioasennus johonkin nurkkaa,
sivällisesti.

Hyvä, että oli sellaista perukihiippaa.

Joo, on ainakin se, että keventi siitä on suhtautumista
koko hommaa, että etä on niin vakavaa.

Se ei ehkä just nimenomaan sinnollisee,
että näin jälkikäteen retrospektiivisti voi sanoa,

että varmaan kaikkein tekemiseen,
komedian tai kirjoittamiseen tai musikin tai muu,

niin siihen kuuluu se sellainen vaihe,
jossa sä oot sellainen telkempöntöön tuijotti.

Että ollaan kyllä niin voimakkaasti siis oman pienruhajussa,
että sitten sepää on niin kuin pyörällä.

Sitten taas kun se yleisö tuli ja oli näin,
niin sitten se alkaa sujua, että okei, niin, niin.

Joku naurotossa ja oli kivaan,
no nyt mä pääsen tähän niin kuin taas,
mutta sitten jossain teatterikoulun laboratoriolosuhteessa
ja sielähän se lupaa, että aivan liian kelailee itse asiassa
ja se ei niin kuin jouda miinkään järkevää.

Se on vähän kyyrittäisiin ypäätä voltin,
mutta silleen aistia itse asiassa.

Silloin on sanonut, että jossain vain hypättävä.

Ja sitten tuuti aloilisiin jos tuut.

Niin.

Keitä sulla oli tuota siellä teakis kurssi samalla?

Olikin siellä.

Keitäisi kaikkiaan.

Siellä oli vuokko hovatta.

Joo.

Hyytiäsi Janne.

Se sä lehto Jussi Lehtonen.

Jussi Puhakka.

Mari Lehtonen.

Satu Paavolla ja Maria Järven Helmia.

Varmaan monta muuta unohdat täältä.

Niin, mutta teis vaa.

Unohdatkin Paavo-kerosua.

Joo, joo, joo.

Mutta kuitenkin, että semmoset, että sä koken,
niin kun tuli vaan mieleen, että sä olet niin jumissa,

että sinusta ei ole siihen niin, niin...

Eihän toi...

Joo, ei maa onneksi ollut ainoa.

Kyllä on aika monen muukin.

Kyllä on aika monen muukin.

Oli silleen kohtuullisen pääjunturassa.

Kuka se oli?

Kuka se oli?

Silloin, kun mä tuli sinne lyhyen aikaan,
se oli näyttelijätä profin.

Oli Kari Heiskenen ja Kari Väänäneen.

Ja sitten enimmäkseen kuitenkin Väänäneen
ja Railo Lepä Koski oli siinä.

Ja sitten sitä semmoista ryhmät ja hatterin
sitä silleen vasteitaan poistuvaa sieltä.

Siitä oli ollut siellä jonkun aikaa.

Joo.

Sanotaan, että silleen kohtuullisen rentoon.

Ehkä me oltiin vähän semmoinen sukupolvi,
että me oltiin...

Täällä oli vähän pidempi juttu, mutta...

Mutta osa niinkuin sitä viehätystä,
mikä mulla oli teatterissa, on niin se,

että silloin, kun mä olin siitä

ikään kerran vähän kiinnostunut,

muista siis just silloin 19-vuotiaana,

niin se oli hirveästi se,

että se oli intensiivisiä ihmisiä,

kun ne turkkoivat paremmin.

Ja kaikkea, kun nyt täytyy muistaa,

että mä katoin sitä täysin ulkopuolta.

Mä en oo mitään arvoa asetelma siihen.

Mutta sanotaanko näin, että...

Kyllä se tuolla se nuoreen mieheen

se tavallaan se sellainen äärialfa.

Joo.

Puoli niin kuin...

Ja sitten tavallaan siihen yhdistettynä
kuitenkin semmoinen kirjallinen viisaus.

Ja jonkun näköinen,

ainakin mulle markkinoitu

tämmöinen jonkun näköinen psykologinen silmä.

Joo.

Ja sellainen niin se tavallaan...

No tuossa ollaan aika lähellä sitä,
mitä mä haluaisin olla.
No sitten, kun me tultiin sinne kouluin,
ja siellä onkin ihan toinen kulttuuri,
mikä meillä oli näytetty
Jumala-teatteria aikana, ja näin...
Joo.
Että tuottaa siellä on niin kuin
kariväinen, jos se kaikke on
niin kuin aika paljon pohjemimpaa.
Joo.
Ja siinä kesti omaa aikassa,
ennen kuin sitä alkoi arvostaa.
Joo.
Joka sitten näin jälkikäteen,
niin on kyllä huomattavan paljon parempi
lähestymistappakuisen.
Joo.
Niin kuin...
Silloin silloin...
Mutta siis semmoisena, niin kuin pari...
Kakskyt risat ihmisen nähän haluu
niin kuin äärikokemuksia,
ja jotain sellaisia, niin kuin...
että nyt tässä tulee jotain valtavaa ja...
Joo, joo.
Ja nyt mä niin kuin muutun.
Mä muutun paremmaksi versioksi
itsestään, kun joku pakoittaa,
mutta jo lähtökohtaisesti on niin
idioottimainen ajatus, että
mutta näin siinä vain käy.
Joo.
Niin.
Mutta sä olit jossain...
Just sanoit, että sä olit
nimenomaan vakavien roolien mies.
Mmm.
Arto Nyberissa tai jossain.
Joo.
Katoin...
Niin tota...
Mikä se stand-upi?
Mitä...

Se rupeasit?

Sä olit kuitenkin kiinnost...

No sitten...

Sitten liittyy sellaiseen, niin kuin...

Joo.

Mutta se lähti niin kuin...

Ehkä se...

Mä en joku jokaa saatana

vierassa nosu tämän samaan, mutta

se johtuu siitä, että me edettiin

yhtenäiskulttuun.

Joo, joo, joo.

Sieltäkin se, että V-hasta löytyi

se edien...

Niin edimairofin, joo.

Ja sitten tota tästä niin kuin lähtee

kaikki liikkeelle, joka oli niin kuin,

että okei, tämmöstä voi olla.

Mutta sitten meni kuitenkin melkein

kymmenen vuotta.

Joo.

Ei se kaikki niin kuin siihen johdut.

Sitten mun tie niin kuin nous,

pystyy siellä kansiksella

sitten 2006.

Joo.

Sitten varmaan ei ole ollut siis

suoraan sanottuna naama niin

nousuvi tulla siellä.

Joo.

Että mä sain

astehtaan siirtyä.

Joo, joo.

Voisi heidän palveluksestaan.

Ja tota siinä sitten mä niin kuin

harkitsin erilaisia vaihtoehtoja,

mä olin työttömänä sitten siinä jonkun

aikaa, mä olin varastommin ehdännäkin

välissä.

Ja sitten ajattelin, että

varastolla

laputtaessa nii vaatteita, niin

silloin ainakin varmaan vieläkin

puhutaan tää, että kun näyttelijän

koulutus on sama veren kuin
lentäjän, että se muoksaan.
Joo.
Niin kuka näit laskee missä.
Ei, mä kastin
edeksi paikkaa.
Mä ihan suoraan sanon sen, et
jos joku käy lenkkarit
lintassa laulamassa jossain,
se ei oo kyllä sama kuin etaa
hornetilla.
Että mä haluun nähä
kuitit.
Että joku vedättää tässä nyt,
mutta näin kuitenkin sanottiin
silloin.
Ja sitten mä ajattelin
sitten siellä varastolla niitä
laputellessa, niin että
jos sä tän nyt kuitenkin on
sitten näin, että mulle on
tämmöinen koulutus
niinku annettu ja mä oon
sieltä valmistunut.
Niin kaimun nyt sitten
niinku jumalauta täytyisi
jotain osata.
Joo, joo.
Mä oon täytyy niinku osata
vetää itteni pois tästä
kuopasta.
Että eihän mä voin
sitten ajatella, että okei,
mä oon nyt sitten
niinku varastomies, et
mä en niinku löydä tätä.
Ja sitten mä,
sitten siitä niinku siitä ihan
sellaista taloudellisesta
ja sisällöllistä tarpeesta,
niin mä ajattelin, että okei,
että mä niin tähän pitää
sanoa se, että kansallista
teatterismu oli kohdannut

niinku jukkapuotilaan,
joka on äärimmäisen hieno
ihminen ja Jeegas mua.
Niinku äänest sanoo, että
sulla olisi varmaan
maalisuusopimiton.
Ja sitten sä sanot, että
ostaisi sanonlukone
ja se alkoi opettaa mua.
Okei.
Ja silloin,
silloin niinku nyt täytyy
muistaa, että ollaan
98-vuodessa pauttiarallaan,
niin tota, niin,
eli palasiin tässä
joku sen vuoden aikaisempaan,
niin silloin niinku ensimmäisenä
stand-up-kuluvit oli vastuullossa.
Joo.
Ja mä en ollut niissä
piires Andreemme,
oli koulus mukaan samaa aika,
mä olin juteltu
niinku silloin täällä,
mutta en mä esitään,
ja niitä, niitä tuli sieltä,
niin mä lähdin niinku sit
jukka auttomua siinä,
siinä niinku,
että mä sain
yhteyksiä ohjelmatoimistoja
ja sanot, että valmistelessa
esitys, ja sitten sen
vielä kaikenlaiseksi,
niinku ihan silkkää
herrasmiehmäisyyttään,
niinku otti itseensä
ja laitton,
niinku silleen, että
jollekin asiakkaalle,
ottakaa tää,
että tää on hyvä.
Joo, joo, joo.

Se on nähnyt mitään,
mitä mä oon tehnyt.
Ja siis,
kiitos.
Siitä se sitten niinku lähti
ensimmäinen keikka,
oli sitten siinä,
jossa on yhdeksä, yhdeksä vuonna.
Joo.
Se oli pasillassa,
jonkun firman saunailta
tai jotain muuta.
Joo.
Ja tota, ne ei onneksi
tiennyt sitä,
että se oli semmo ensimmäinen.
Ikinä sitä ennen,
enkä koskaan
sen jälkeen,
olen sordunut siihen,
mutta silloin oli niinku niin
lukossa,
että mä kävellisin
ja pasilla junaa-asemmallein
jo kaksi kaljaa,
ennen kuin mä menisin
ne keikkalle,
että tota,
että pystys mä tähän,
että sen verran tärisi.
Ja se meni hyvin,
ja jos tästä jälleen
kohta, että jos se ei se olisi mennyt
hyvin, niin mä tuskin olisin
koskaan,
ei mulla olisi ollut
itse luottamus tehdä
sitä näin uudestaan,
mutta se meni hyvin,
ja se myös liittyy vähän
siihen, että sitten,
miten mä pääsin siitä
lukosta pois, että
ensimmäisen kerran

tuli siis semmoinen,
että voisiko tässä olla
semmoinen pieni mahdollisuus,
että mä olisin joitakin
vähän niinku hauskamies.

Joo.

Että mä oon ollut ollenkaan
niinku kaveriporoko,
että ainoa ehkä varmaan olinkin,
mutta siis nimenomaan
just kaveriporoko,
että mä oon ollut ollenkaan
semmoinen, että tässä onkin,
että jostain syystä ihmiset
tuntuivat nauraava näille jutuille,
ja mun huumorin,
tai jotenkin vetojojenki ihmisiä.

Sitten siitä,
sitä, postedatakasta
ja tehdessä niin,
sitten mä tuli siihen tuloksen,
että ehkä tätä kirjoittamista
voisi alkaa niin kuin vähän kehitellä,
että vanhankantainen teatterikoulun
mallinhalli,
oli se, että oli dramaturkit täällä
ja näyttäviä,
tällee ohean et tuossa
keskellä, ja sitten nää on ne vähän
lapselliset ja vähän tyhmät,
ja tuossa on sinne noin viisaatien.

ja tehkää te niinku viisaat sano, joka johtaisit siihen, että mäkin niinku pitkään ajatteen, että pitää
ette juu kirjoittaa kaverin.

Ja niin jotkut jo löysinkin jotain, ja mä ikinä oikein nauranu niille jutulle.

Silloin tuli semmonen olla, että mun täytyy tehdä näitä ja sitten myöhemmin usutin samalla metodilla
ketosin, joka ihan samalla tavalla kuin minäkin vastusti ensin sitä kirjoittamista itse, mutta sitten
muuttu siinä itse saa hyvin hyväks myös.

Se on toi hurje, että sä tavallaan tehnyt niinku ensimmäisen virallisen keikä, niin suoraan niin ku
maksavan yleisöilyössä, joka on tilannut sut sinne keikalle.

Joo mä en oo, mä en oo kaa tehnyt sit niinku oikeestaan mitään muita, että sille tielle jäin, että se
meni niinku, se oli se murreitti.

Joo, se oli hyvä mä katoen tota, no siin nyhyperisuus, se oli leikkaus nii huppiklubi, jonnekin.

Jonnekin. Me me te oonhan se myös ihan nauruttava, tai siis tavallaan, että siitä on muuttunut se
aika tietysti tavalla, että sulla ei istu ihmisiä takanakin sinä.

Joo, joo.

Siinä vaan niinku rakennettuessa tavallaan katsomaan, vaan laitetaan esiintyjä kaikkien keskelle. Kyllä kyllä ja se mieletön niinku ihan ääly, siis että semmonen tietynlainen niinku pätkä, semmonen liittyy, että esimerkiksi se huppiklubi kamaan, niin me en kohan mä tehnyt sen niinku sinä päivänä.

Joo, se ei turkuuhan se liittyy kaikkiin, se ainakin se kliippi, mitä siinä oli.

Enkä mä oon niinku, että silloin mä oon semmonen kamikatse, et mä ajattelin, että joo, mulla oli joo silloin, joo, se keikka kyllä oli, mutta en mä niit meidät telkkari tulla, et mä veritelleen jotain ihan uusia juttuja.

Ja tein. Puhuin ihan paskaa. Siis menin sinne ja kertoilin, mitä mieleen tuli, et silloin oli vielä tämmöistä niinku, nykyään muista on tullut paljon varvaisempia, paljon laskelmoivampi siitä, että mä en niinku mieleen,

mä et tavallaan niinku kauheen niinku liianki paljon pidän kiinni vanhasta ja meen niinku eteenpäin heti liian hitaasti, mutta

mut sillä oli tämmöistä niinku hullumeita.

Joo, minkä se on äuskatutlaa mun naapuri kertoa, että sä oot ollu siis sen duunipaikalla, joskus, joo, nyt on joku, tieksä pikkujollutta jotkut

ja se sanoi, et se ei oo ikinä nauraa niin paljon, koska sä tydytit niin kovasti, jota ääni teeksi, et se semmonen niinku positiivisen kautta

niinku vittuulu oli jo toiminut niin hyvin, et sä sanoit, että ei kusu hausua.

Joo, joo, mun tota, se oli mä oon sitä sukupolveet vittuuluon välittämistä, että se on kyllä,

joo, kyllä mun niinku, tohon pitää sen verran sanoa, et kaksi kertaa on kirjaimesti ja varmasti alkohtolle se osuttaa asiaa,

jota mä en tarkoita, mut kaksi kertaa on eriöyhteyksissä mun keikalla ihminen pudonut penkiltä

ja tätä mä pidän niinku, tämä on se mun ura, että tämä on se palkinto, mitä mä tästä sain, et sit kun siihen pystyy,

niin sit on mun mielestä niinku ihan kivas malli.

No oksen sit, ei oo ikinä tullu mitään, en joutunut liian tosi sain tieksi.

On tullu, on tullu, on tullu ja se on ihan surrealistista.

Siis, että tota ei, mun pakko kertoo, et pahin, ehdottomasti pahin tälläinen,

niinku yle, et itkuraivari, itkuraivari, tulee ihminen välittömästi esityksen jälkeen itkeenainen,

ja tota raivokohtaksen vallassa, ja ei kulkaa, ei oo vauk, että on asia, että mä oon pilkanut siellä siis ladaa autoa.

Ja kun hänet kuule, mä tiedetään, että hän on työpaikalla tämä ihminen, joka näistä autoista.

Niin tota, että miten voidaan niinku näin hirvittävää mauttomuuteen, näin alasvajota,

että pilkataan niinku neuvostoliiton autotollisuutta, ja tämä on se.

Ja tämä on oikein, tämä on, täältä kaikki on tapahtunut oikeesti, ja hänen työkaveri se oli vähetään yhtä hämentyneet, kun minäkin.

Mutta siis ihan silleen, että viittavailee, että tota, että alkaaks tästä lyöminen kohta?

Joo.

Mutta välillä on ollut joitain, mutta minun suojana on ollut se, että mä oon onneksi niin ku aika lailla, en mä koskaan kyllä silleen täysin kyntänyt.

Niin, niin.

Niin, niin.

Niin, niin.

Niin, niin, niin.

Silloin voi niin ku aina sitten sanoa, että täällä oli kuitenkin iso jonkun ihmisiä, jotka, niin, niin, niin.

Joo.

Mut et kylhän siellä aina joku on, niin ku happa mennä välillä.

Joo.

Et sä oot niinku tarkoituksia, että et pilkkaa myös häneestä, koska siis hän on se, joka tunnetaan siinä.

Joo, juuri näin.

Et se on vähän sama, kun teet joku yleistyksessä, mäkin joskus firmaan, jatkeen joku yleistyksessä jostaista, et tunnumme toki muuttua sitä, että voi, ei, tuohon ihan on oikeasti,

joku sellainen tyyppi, joka.

Joo, ja tämä edusti niin ku täydellisesti siis täydellistä, et, et,

ladaa oli tässä niin ku tässä mun kontekstisissa otettu esiin, et mä vertaali suomalaisten miestä ja ladaa.

Joo.

Eli et, miehet ja ladat on niinku samanlaisia.

Joo.

Ei edessä ladaa.

Niin.

Mut tätä nainen luki siitä sen, et pää voinnut vaikuttaa siihen näin millään tavalla.

Joo, mun tuli tuolla sodankylässä nyt,

just siellä, kun oli siellä Lapin,

kielekkakiertunnella,

muottori kelku, mistä puhuttein aika semmonen,

mun oli, tuli keikain jälkeen semmonen iso, iso vanhaa ESE.

Omikko?

On jäisi kättänä ja mä et sä haluun niinku kättänä.

Nyt otti mun kädestäkin, oikein kunnalla puristus,

emi-toippa minua.

Joo.

Tartti uudet kelkka-housut.

Joo.

Mä taisit olla housu, jotain.

Joo.

Joo, ja sitten näistä hienoja palautteita,

se alku päässä oli myös tämmöinen ruvatsilaiva keikka,

jossa sitten tota, joka oli kyllä vähän tämmöinen,

niinku avoin, et sinne saisit sinne,

mikä emmetin julla tilaa sen,

että toi, missä sä oot työereen näin ja näin.

Joo, joo, joo.

Me yleensä ihan kivoo keikkaa,
mut sillä kertaa se alku päässä,
ja sitten se keikka meni ihan hyvin,
ja kaikenliseksi se ihan kivasti lähti porukka mukaan,
ja näin, et me lähden pois siitä,
niinku kun Martteliä lähden pois siitä,
ja sitten just tämmöinen samanlainen vähän vanempi mies
nousee ylös kävelee eteen pysäyttää,
mut he sanoo, että sulla on vielä paljon opittavaa
tol talolta.

Ha ha ha ha ha.

Näin, siinä mitä.

Tää on sitä tavalla oikeassa kivalli palaa,
ei mulla se,
ei, mutta se, että,
että tämä oli nyt se,
minkä sä haluaisit tulla sanoa,
että näin.

Joo.

Se on jännä, mitä ne haluaa sanoa,
joskus mullekin joku sanoo, että
säkin olit ihan positiivinen yhdy,
mitä sanoo mulle nyt,
jos katsoo, on se,
sitten tää on nyt tavallaan hyvä asia,
että mä olin positiivinen yhdy,
mut niinku, ihan positiivinen.

Joo, se on se,

se on se aivan hyvä.

Joo, joo, joo.

Aivan hyvä oli tää.

Joo, melkein auroin nähä niin.

Joo, niin kyllä.

Et olihan siinä.

Joo, joo, joo.

Tai toinen on,

kun ne tulee,

se on toinen, mitä ihmiset haluaa tulla sanoa,
niin ku,

olit niin paljon parempi,

kun se ja se.

Sitten mä en ole kans siitä ymmärtänyt,
että minkä takia te tutte niinku,
et miin se liittyy.

Niin, kyllä.
Kyllä, kyllä.
Ja usein sit se on henkilö,
joka jollain tasolla,
niinku muistuttaa suota,
ei oo jotenkin niinku,
et mulle,
jos mulle tullaan,
niin se on jaskata.
Joo, joo, joo, joo.
Joo, se vertailu on kyllä.
Ehkä se on niitten mielestäni,
niinku, jotenkin kehu.
Toisaalta se noin päin kivempi,
mulle tuli mun Faimon Siskon mies,
joskus oli,
ihan mun alkuun,
kun mä oli kuopiossa,
missä mä sain sille järkättyy,
ja liputas tuli kattoja,
mä oli samasilas kuin Ismo Leikola,
ja sit se suoraan sen keikä jälkeen,
kun mä menisin moikkaas,
oli se, et, hei, hei.
Se Ismo on kyllä hauska.
Näin, näin.
No, juo.
Onhan se, onhan se, mutta...
Näin, ne menen.
Ei esi, et kiitos lippuista.
No, mutta tota,
sehän näkyy,
sulla on hyvin siinä,
mä hetkeen nauranut niin paljon,
kun oli Se Jonas Nurmanin krillikausi.
Joo.
Seen Roustioon,
mä oli lämpää sitä yleisöä silloin.
Joo.
Mä muistan, sulla oli vain se mahtava,
sit Jenni Poikeluksesta.
Antakaa nyt silleen lökuun luutaan,
niin silleen tämä.
Joo.

Päin jotenkin,
joo,
kai se sitten meni ihan kivasti.
Siinä on jotenkin vähän semmonen...
Joo.
Se on vaan...
Aina tiedät,
että sit, kun sulla on se vaan yhden kerran,
tai kuuluu meidän ammattiin,
jäädät vatkaamaan tällaisia asioita,
eli olisi pitänyt siin tehdä,
ei olisi pitänyt ihan noin,
ja sitten toi tolle,
ja tää tälle,
joka ajan vain turhaa,
mutta sitten sen takien tässä nyt sanoit,
joo, oli ihan ava.
Joo, joo, joo.
Oli silleen ihan kivaa.
Hän kai sitten se roustaa,
missä se on niin,
että mä tykkään,
ja mä katon niitä itse,
ja näin,
mutta on kyllä ymmärrän sen kritiikin,
mikä siihen liittyy.
Varsinkin näistä nyt,
mikä sitten joku kirjoitti,
että ikään kuin annetaan se malli,
niin ku,
ala-ikäsi,
joka onkin sitten.
Joo.
Mä nyt haluan,
ja ala-ikäsi,
mä tarkoitan nyt ihan jotain,
tolla siin,
kymmenen vivaan,
12-vuotiaita,
että onks tää,
niin kuin tavallaan tää,
että tälle pitäisi niin,
että ymmärrät,
kun se siirretään niin kuin

väärään konteksti,
jossa koulumaailmaan,
tai jonnekin muualle,
ja sitten sanotaan sitä,
niin kuin roustina,
niin tota,
on se vähän silleen,
että mut,
tietysti kaikkein voi käyttää
vähän,
en mä sitä tarkoitan.
Tätä toisaalta onhan se ollut niillä
kulttuu,
kymmäkin muista,
että kymmen samaa vittuulu,
onhan se oli niin kuin,
silloinkin,
eikä me olemme kultumistaan
koulustaista.
Joo, joo, joo.
Tällainen, niin kuin,
vastakkainasettaa,
silloin näissä,
tietylainen,
niin kuin mun kaveri,
etten kanssa,
että se,
joka tavallaan,
niin kuin paremmin,
paremmin sanan kääntein
pysty, niin kuin,
ikään kuin kaataan,
niin sithän putosi itsekin aina,
niin kuin,
että kyllä sitä,
niin kuin laatu vittuulu,
aina arvostaa,
mut mä ymmärrän sen,
niin kuin sen,
mikä sijaan roustaa,
niin sen,
että tavallaan,
jos se kääntyy niin,
että tää on niin kuin...

Joo, totta kai joo.
Kaikki roustaa yhtä,
vittuulu,
no hyvä,
mä muistan aina,
mun arvosti ylastella,
ihan sikana,
kun siellä oli niitä kovijätkiä,
jotka sitten,
sai aina sen porukan,
niinku,
nauraa,
kun on jotain silleen.
Ah, mitä,
ää,
helvetti apina,
ja sit kaikki se,
ää, ää,
hyvin sanottu,
mut sit,
ah,
toi on,
mitkä,
niinku,
apina,
tai sit,
vittuun pelle,
joista.
Tässä voisi olla paljon,
paljon,
enää meillä annettavaa,
vaalitta sallaiset,
että toi,
tää tosi nihivaalla ei liitu,
vaan paljon aikaisempia.
Kyllähän,
esimerkiksi,
Timo Soinilha,
on muista ihan mestarille.
Joo.
Että demareiden pitäisi saada oma rahaa,
että yksi demari on sata tunaria,
niin tähän on,
joo, joo,

tällaista,
että tässä on,
että okei,
että mä voin olla tässä mitä mieltä,
vaan muuten,
että,
että tähän pitää vastata,
vähintään,
niinku,
tiedätsää yhtä kauniilla,
kun kerralla,
ennen kuin tää,
niinku,
ennen,
sanoit idiotti,
vaan,
okei,
haaste on heitettyä,
niin pitäisi,
niin kuin,
joo,
toi hän on politiikko,
ja mä arvoin vastata tosi.
Joo,
ei,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,

niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,

istuttiin ja juteltiin niitä näitä ja sitten siitä jäi vähän semmoinen, että soiteltiin ja mulla me tultiin vähän semmoinen uraamme alun pohja siinä mielessä, että ei oikein ollut mitään ja ei koulutun mennä mihinkään suuntaan ja tultiin siihen tulokseen, että olisi kyllä kivakuos vähän jotain töitä ja semmoisia töitä, missä olisi vähän niin meekin, että se vähän niin kuin poikis pidemmälle ja ensimmäinen ajatus oli tehdä näytelmä ja sitten sitä vähän suunniteltiin ja sitten jossain vai sitä suunnitelmassa lähinnä kahvillaan sistumalla, niin sitten tultiin sieltä tulokseen, että no ei se näytelmä mitään että jos tehdään näytelmä ja vaikka sä saisivätkin arvoistelut ja näen, niin se tuppaa vähän jotakin jäämään pieneksi. No sitten ihan tällaisella käytännön logiikallista, että no sketchisarja, että se on kyllä perinteisesti ollut se, se oli meidän maailmassa niin kuin kaikki ne meidän tutut näytteliä, että olisi sketchisarja tai mitä me ihaltiin ja arvoistettiin, ne oli useimmat teki myöstraamaa, mutta oli niin kuin ryhmät jaatterin kaikkia näijöneille ja Peteliusiön.

Sitten me päätettiin, sitä ruveta tekee, siinä sitten Karja alkuu vähän just ajattelin, että me pitää löytää kirjoittajia ja mä olen sitten jo siinä vaiheessa vähän eri mieltä ja sitten suostuin siihen silleen, että ensin kirjoitetaan ja sitten jos ei niistä mitään toiminnistotetaan. Ja sitten niitä hihiteltiin ihan täysin sattumalta, mehän kirjoitettiin enemmäksi eninkuin omisoloissa mielestäni, kun tavattiin ja luvattiin ja näin jutut näin jälkikäteenkin muistuttaa toisiaan todella paljon ja mä luulen, että osastas ketseistä kumpikaamista ja en pysty sanoa, että kumpi tänne tein. Niin, niin, että osa on sellaisia, osan tietysti muistaa, että

tämä meni näin, mutta osa on sellaiset, mä oikein tiedän.

Esimerkiksi me tehtiin niitä niin, että meillä oli siis alkuperäisellä tekellä vedo-oikeus, niin voidettiin niitä juttuja, toinen lukinen, saa kirjoittaa päälle versioon ja sitten jos se versio oli parempi, niin sitten se tehtiin ja jos se tuntui, että tein sitä alkuperäisellä, niin se meni vähän rasuntaan ja aika useinkaan tehtiin kuitenkin se korjattu versio, etsiä tuli vähän lisää. Miten te pääsitte tekeä sitä?

No sehän kesti sit aivan helppikin kauan, että sitä tehtiin sitten niin, kun sitä olisiko kolme vuotta mennä kaikkiin ensimmäisessä myymisessä, sitä alettiin myymään, niin kuin isoillekkaan näille, sit tuli kaikki alta bumperangina. Mitä on se? 2006?

Tämä on varmaan 2004, millä se myyntiprosessi alkaa jo 3-4 ja sitten sitä näytettiin, siellä me tehtiin pilottikin sitten lopulta neloselle ensin ja neloseen pilotin, sit saatiin siitä palaute, se on mun taulussa vieläkin tänä päivänä, sieltä neloneen jostaisystä niin, kun niitä palautta oli bautti arvallaan tämmöinen, että hyvin näyteltyä, mutta aivan liian synkkää ja kukaan tuikina katsotaan tälläst noin niin kuin karkeasti sanottu, niin se oli kirjallisena, siis kirjoitettuna käsinpaperilla ilmahauttisen talteen, siis meidän tuottaja ilmalaivua. Ja sit yritin sitä kaikkelle myydä, ei onnistunut ja sitten meni sitten lopulta subille ja siellä sitten maaretatukiaselle esittelee, ja maaretakysyisiä sitten, että no minkälainen sarja on tekeillä ja sitten kerrallisella oikein niin kuin isosti välähti, niin se antoi sen neloseen palautta ja sanoo tämmöinen, niin se lukisi ja sanoo, että tämä vaikuttaa siltä, että tämmöinen sarja olisi niin kuin meille oikein ja sieltä sitten niin kuin se lopulta sitten poikkeeseen, me tehtiin vielä toinenkin pilotti sitten ihan silleen subilleen, koska heillä oli vähän semmoinen quizioolettamus, että onks tämä niin kuin tämä, että tuotte saanut aikaan tämän yhden pilotin, mutta tosi niin kuin kaikki. Ja sitten tietysti, joka tuntui silloin absurdiltaitys, meillä on tarkoitus tehdä 800 jaksoni, hei.

Mutta silloin se sitten niin kuin sitten, ja siitä iso kiitos heille, että me saatiin sitten täysin vapaat käydä. Meillä oli toimitus, jotta tänä päivänä ei vois in näin, kun mä tiedän, voisiko sitä kuvitella, että meillä oli niin kuin, meillä annettiin toimituspäivät, tuokaa tuona päivänä materiaalit ja sitten niitä alle taajauloa, niin näin me pojat tehtiinkin ja Karil oli muista semmoinen hyvä ajatus siitä, että se oli niin kuin löysiten kantasanan sketch, ja sitten se vaan sanoi se nääneen ei sen enempää, että niin kuin et englannin kielestä, että sehän on niin kuin luonnossa, että tehdään luonnoksia, eli näköisesti jutuista. Ja munkin ajatus oli niin kuin alunperkäisiä, se ei se ihan toteutunut, mutta ajatus oli se,

että mä niin kuin nauroin silleen, että joku kääntäs niin kuin kanavalle ja se tuiset, mikä tämä on.

Mikä tämä, mistäs on kysymys?

Joo.

Mä niin kuin ajattelen, että mä niin kuin, mä tykkäsin siitä semmoiset provosoivasti tavalla siitä, ja koska jos ajattelen, että minkälaista humorin me oltiin nähty, kun se oltiin nähty vaan sta-apuvan ja ihan panitettu niitä, mutta se oli ollut niin kuin suomalainen komedia.

Ja niin sitten me haluttiin tehdä niitä niitä niitä niitä niitä niitä niitä niitä niitä niitä niitä niitä niitä ja sitten tietysti täytyy sanoa, että sitten nettikyllä myös vaikutte ainakin muuhu ja varmasti myös karje, että että jostain hubeista, silloinhan ei ollut vielä niin kuin YouTube, ja mitään, niin hubeista sitten alkoi niin kuin alettiin kaivaa stand-up-niimeon.

Ja sieltä tuli sitten niinku ihan huutta semmoista koomista ajatteluun, kun tuli Wilhixia ja Sam Kinesonia ja sellaisia...

Vitsivän muistajana sen nimeen... Denislieri.

Ja tällaisia ja alettiin niitä kuuntelemaan, ja sitten niitä niitä niitä niitä niitä niitä niitä istuttiin, niitä ei ollut edes videoa vaan kuunneltiin, että nyt on niin kuin...

Nyt on syntynyt niin kuin sellainen, että tälläst humorin mä en ole nähnyt, en nähnyt enkä kuulu missään, että ja siitä se ehkä ehkä se meidän niin kuin sellainen aavistuksen synkkä ja sellainen psykologisoiva lähestymistapa niin kuin tuli. Synkkään se.

Niin, ja omia pelkoja on mehän sijaan peilattiin, että se oli se meidän idea, tai varmaakin oli sian tietysti ihan vaan sketsis-sketsistä tämä vero juttuja, mutta siis semmoisia niin kuin ajatus, se oli se, mehän peilattiin meidän niin kuin, me oltiin varmaan tämmöinen ensimmäinen niin kuin sellainen terapiasukupointi, tietys mielessä.

Eiks Kari jo...

No Kari, olette myöhemmin kyllä sitten sitäkin, mutta että meilhän niinku, ne oli hyvin psykologisoivia juttuja, jos siihen vasten ne oli jo sellaisia hahmoja.

No ja nimenomaan, tää oli mun mielestä
sitten siinä ei ollut vaki hahmossa,
se oli mun mielestä niin kuin, ei oo ainasi
koska mehän ei oikein ikin,
mä oon yksi ollut tässä aika usein,
mut mä oon ikinaksannut niin, että mä silleen,
että mä tiedän mitä tässä nyt tapahtuu,
toi samaa ei apuvamiesiä jumiin tohon
ja sit se toistaa nää hokemat
ja sit se toinen tulee auttaa sen pois.
Joo, että sitä psykollisoiva täytyy
kyllä muistaa se, että sitä
latua mihin me siitä tultiin, niin oli hän
siinä ollut niin kuin just vähän ehkä
hahmokulmalla, mut kuitenkin, että olihan
pulkkinen ollut sitä. No joo, joo.
Pulkkisessa käsiteltiin vielä niin kuin
briljantisesti kans niinku omia kauhuja
ja epoparmuuksia ja sellaisia, että
että oli se suhteessa, niin kuin
jossain suhteessa siihen, että
ja pulkkinenkin oli niinku meidänkin jutut
monesti, oli niinku dialogiveettä
ja sellaisia, että ei sitä, että musta
tahampaat ja kaatuu laavaa, niin kuin
niin kuin näin. Niinpä, mut olit en sitäkin
mä muistan se on yksi mun mielestä, mut mä katoin
niin, jossain jatkoilla
sit siellä oli jotain piti kattoo, niin
jostain syystä löytyi
ketonen myllyrinen DVD
ja sit mä kattelin sitä ja mä muistan
et siin tuli se, ku kansan tanssi
sketsi. Joo, joo.
No katoin me vaan kelasin sen aina
uudestaan ja uudestaan.
Kyllä sitten slapstickia tänne,
kun tykkättiin tehdä välillä, että ne
oli niinku sellaisia, joo, ja varsinkin
mäkin tykkäsin niistä eri niistä.
Joo, ja mun mielestä se on jotenkin, kun on vaikka
et siin jostain, ku sen on se uutin
tai se joka haastattelee toistaan, se on
pidempi ja sit sinne väliin tulee

niin kuin nopein, mut se on
niin ku rytmillisesti hyvä, et siinä ei
ollut niin ku. Mä en en katoin
en en katoin vaan, ku totein
kans jutteessa, kato luomuteurasta
ja mä muistan sitä ollenkaan ja
oliko se sulla joku hahmosi saiemmin,
joo. Se oli tehty sinne ihan
ekaan pilotti. Okei, se oli
lyhyt sketsi sinne, jonka mä olin tehnyt
ja tota mä olin itse asiassa
tiedä miten tämä pitäisi julkisesti sanoa, mut
mä imit olisin yht kaverian. Okei.
Ja tota en tiedä, miten isoit
raumoimahennelle ajattelin. Koska tota
se on ihan oikeesti tämä henkilö,
niin tota mä oon niin ku saamun yksin
tuttu, niin sit mä tein sitä
hirveästi, ja se sitten löytyin
niin ku tää, tää hahmon löyti
tiensä sit siihen niin ku
siihen luomuteurasta ja henkilöä.
Mä en, mä katoin se elämä, mietin ihan vakavissa,
et nyt mä lupeen vegaaniksi.
Joo, joo.
Se oli, se on yks sketsi se, joka totta
se mun alkuperäinen oli semmonen lyhyt
semmonen ehkä puolentoista kahden minuutin
ja siitä Karri tykkäs niin paljon, et
se on sitten niinku se, se on
se on niinku laajentunut siinä, niin
se ketonen on, ketonen tykkäs
leikkisillä niin paljon, et sit se tavallaan
niinku kasvonoin pitkäs juttu, et se tuli paljon
käänteitä ja materiaalia ja onnellisen kanan koipia
ja kaikkea mahdollista.
On, on, on.
Mut se oli jotenkin vaan sit se niinku ne
veriset kädeen ja kaikki jotenkin
ja se, miten se sikaa, mitä se
kun sitä katsoo niin pettymistä.
Mä en mitäs kokees, joo.
Sitten mä rupeisin miettiä sitä ihan määrin, et
hei, tää on aika, tää on tavallaan niinku,

tää on niin hirveä ja hauskaa, mut samalla
tää on niin kamalaa, et mä oikeesti ehkä lopetan lihansien
nyt lopullisesta.

Joo, selvästi noista huomaa, et sillä on ollut
oraalla niinku nää tietyn, niinku paljon,
että on kasvanut paljon isommiksi.

Joo.

Siitä hetkestä vielä paljon, niinku julkin
täältä oli sen laajemmaksi keskustelun
siitä hän niinku samasta kieleen se, et siis
saapahaa yrittää väittää muuta,
mutta minä tiedän sen, et mä Oulun
kyllä 2003 keksinut saman setämiässä.

Joo, okei.

Ja siitä, et sitä ei ole sitä ennen näkynyt
missään ja se on sieltä,
ja se on semmoisen, niinku semmoisen
ajatus, se koko sketsi on tehty semmoisen
työpäivän päätteeksi, jos mä sanon tehty
yhtään mitään.

Mä olen istunut 8 tuntia tyhjän koneärällä.

Mä sanon, et mä lähettältä kotien,
kun mä oon tehnyt jotain.

Ja sit mä aloin tekemään sketsiä,
kun mä oon tehnyt jotain tilanteita, et se on
kahvilla, se on treffit.

Joo.

Ja sit mä kirjoitin lausella usealta.

Joo.

Ja sitten niinku, et ja kirjoitin ja eläydyin
näihin nyt se, mitä nyt kirjoittaa,
se ihminen eläytyy, sit mä niinku
tultiin kohta, et mikäs miäs te olette,
ja sit mä eläydyin.

Ja vielä, siinä on vielä, kerrotaan
nyt taustalla vielä tämmöinen, et sinun
sit mä en niinku vähän niinku ajattelin,
et tämä enkylö, joka sinne tulee,
ne on pikkusen niinku pulkkinen.

Joo.

Niinku se kysyi, et mikäs miäs te oletin
niin se, se niinku tuli tälläisenä.

Ja sit, mutta tietysti se ei se mun ansiotaan,
minkälaiseksi se on sitten noussut täällä,

vaan se ikäänku,
sitten resonoa joissain ihmisissä
kertoa en tiedä, että sit kokemuksesta,
joka heillä oli niinku
ahdistelevistä miehistä ja kaiken
tietävistä ja siitä niinku, se löysi,
se sanotti sen niinku olemassa olevan asian,
mutta, mutta ei semmoista ollut.

Joo.

Se varmaan on se mielenkuva,
kun mä aina mietin se tämän miesten,
mä en tiedä, minkä takia se jotenkin
ensiskuvittelä suhaa,
niin kun tuossa toi,
mut se hahmoo on sellaan,
että siellä on se pikku,
niin kun jotenkin semmonen,
joka on päälle tuleva,
mansplainavaa,
niin kun naisia,
niinku näennäisesti,
niinku reilustin,
mut sisältö ei kulkee täydä
ristiriidassa, niin kun,

Joo.

Joo.

Mut teillä oli paljon noita siis,
niinku just sitä syynkyä,
tai siinä kaikkea tota,
mä muusit, mikä se sketchia oli,
missä urheilukauppasta,
missä karjantaa,
eikun kää poikaa.

Joo, joo, joo, joo, joo, joo, joo, joo, joo, joo.

Ja sit sinne niinku,
mikä sinkin loput on sit,
ahja, saan mä lailla lyötä,
kun sinä aina äitiä,
niin, niin,
lyötä saada äitiä,
ja sitten,
sitten kohta kolahtaa,
joo, joo.

Se,

mä kyllä,
mä niinku,
sitä on todella,
todella vaikea,
niinku näistä lähtökodista ajatella,
karjantaa pitäisi kysyä sen oman,
mä en tiedä,
mut mä oletan,
että se on aika lailla sama,
että,
että esimerkiksi,
meitä kyllä suojellisen sosiaalisen median
puuttuminen siinä mielessä,
että,
en mä pelännyt mitään,
jos joku raivostuu tästä,
se on ihanaa.
Joo, Joo.
Että,
mitään enemmän,
joku niinku,
mun mielestä semmonen,
niinku aivokääpiä,
vetää tästä herneen enää,
sen parempi,
että jos ei pysty niinku,
näkemään tästä mitään,
ja ymmärtää,
että tää on leikki,
ja tää on niinku,
tää on huumoria,
ja näin,
niin tota,
mä olin silloin paljon enemmän sinutsiin,
sen asian kanssa,
että on olemassa iso,
jokko ihmisiin,
jotka ei oo mun kanssa,
koskaan samaa mieltä,
ihan sama.
Niinpä.
Joo, niin.
Teoriassa.
Teoriassa,

oikeasti kohtaamista.
Lähden kohta,
että ne omassa päässä,
niinku keskustellessa,
joku Twitter-örkin kanssa,
jota se ajattelee,
että ja proisoit sen mielessä,
että se on varmaan tämmönen herkkejä älykä siinnoissa,
näkisit se oikeasti,
että se on mies,
joka istuu roskapööntösissa,
niin päätet.
Niin.
Joo, ja sitten ne puhuu,
sä esävät ootis puusustavaa,
mä aina luulen,
kun ne puhujastamaiset varmaan puhuu minusta.
Niin, niin,
joo, joo, ja sitten niinku,
tällaisissa missä ootisillä,
niin totta kai,
niin ku se,
ei täällä kenenkään itse tuntua,
niin ku,
muutamaa poikkeuslukumoittamatta,
ihan mitä ihan terästä on,
niin sit se vaatii semmosia tietoisia,
niin ku tähän pitäisi pitää oppi vähän,
niin ku lujakstas,
hommassa.
Mutta oikein hyvää niin ku,
että jotenkin miettiin,
niin ehän on jo mikään,
vaikka Ystos puutti luomuteurasta,
että se tämän mielessä,
ja sitä,
onhan niin ku tavallaan,
mutta ehän ne on,
niin ku,
mun mielestä,
nii sanoo niinku sydään paikalla,
ehän puhun imelman oikeesti,
nii hän tekee nauro-alaisiksi,
että nää ihmiset,

jotka on niitä hirveitä.
Joo,
ja sitten,
että saa niitä,
että niitä saa myös vähän
tulkitaan,
ja siis ymmärtää,
mikä tässä on tämän ironian taso,
ja,
ja sitten,
sitten,
musta vähän semmonen asia,
että myös,
me,
musta tuntuu,
että silloin niin ku helpompaa näyttää,
niin ku,
niitä asioita,
sellaisina kunne tapahtuu,
ja oli,
eikä minä ideaaleena.
Niin, niin.
Että,
että joo,
kun rajujuttu siinä käsittelee
perheväkin,
ja se on niinku vähän
tuossa huumori kontekstissa,
mutta,
isit fani,
on se sitäkin,
mutta kyllä kaikille
tulee sinne lopussa,
niin se on ihan oikein reaktio,
niin se pitää olla.
No,
ja se on kuitenkin ihmisten
todellisuutta,
jota pitää kuvata mun mielestä,
että,
eihän me voida silleen,
että semmoista ikinä tapahtuskaan.
Mutta,
niin,

se oli aika erilainen,
sitten,
tuo ketosien mylynne,
huumori taso aikuisin.
No,
oli,
oli,
ja tuota,
niin kun tuli itselle,
itselle silleen,
koko,
itselleen se,
että sitä tehtiin,
niinku,
kolme kautta ja muuta,
niin se tuli silleen puuntakaa,
just oikeeseen aikaan,
että,
että,
että,
että jotenkin niin kun,
oli paljon tehtyä,
mäkin olin tehnyt hirveästi,
sitä sanosta,
tavallaan,
lukosolevaa pikku-takimijästä.
Joo.
Ja,
ja jos mä ymmärsin oikein,
niin sitten kun sitä lähtiin
tekemään sitä aikuisia,
niin siinäkin oli vähän
ehkä just nimenomaan ajatus siitä,
että okei,
että siellä tulee niinku
isä tota,
mutta,
mutta sitten,
sit,
mä olin jo,
sit,
mun musta tuntuu,
että nyt on tää tehty niin kun
monta kertaa,

sit mä,
puhuvusta,
puhuvusta tällisistä ehdotin,
että kun se tuli näin pikku-takit,
ja näin,
niin sit mä ehdotin,
että tota,
et ei tehä tätä näin,
totetaan vähän värikkäet vaateet,
tehdään sitten niinku liikunnallinen,
ja,
joo, joo.
Ja tota mä oon sanonut tänne,
että mun esikuva,
eh,
tuttu nii,
ristokaskilahtaa,
oli niin kun mun,
mä ajattelen,
että se on eri kulmasta,
joka tavallaan siirti sitä tasapainoa,
mun sit just oikeel tavalla,
että,
et sit,
Anna sai niinku,
olla vähän niinku tiukempia,
ja näin,
ja isästä tehdään niinku mukavampia,
hyvän tuulinen,
ja,
ja tota,
se,
se koko sarja,
sit mun,
se oli osa sitä niinku,
koko sarjan semmos niinku,
hyvän tuulisuutta,
joka siirtyi.
No joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,

joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,
joo,

tietysti niin kuin että jotkut oikeet taiteilijat, niin kuin Ricky Chöves, niin se näet siitä, että sekin kulkee tuon saman tie, että sekin on muuttunut niin kuin niin kuin paljon lempeen, siis TV-sarjoissa on paljon lempeen, paljon inhimillisemmäksi ja lähemmäs sellaista raamaa ja nimenomaan TV-sarjoissa. Niin TV-sarjoissa tehdään, että äänäponsitteen on mitä on, mutta se onkin sitten enemmän niin kuin sosiaalinen kommentaari, sitten hänen omia tai näin sen julkisen personan kautta tehty.

Mutta siinä niin, niin tota sitten, niin kuin et jos mä nyt haaveellisin jostain komediasarjan tekemisestä, niin kyllä mä haluaisin niin kuin mennä enemmän tietysti, että se siihen semmosen niin kuin nyt mennään lapset sitten todella vanhaa historiaa, mutta sellaiseen niin kuin tankkitäytin tyyliseen hyvämmin hällen niin kuin juttuu, se olisi muista niin kuin radikaaleinta, mitä nyt voisi tehdä. Jos mä osaisin kirjoittaa sitä ja tehdä sitä niin kuin paljon paremmin, niin mä ehdottomasti menisin siihen suuntaan.

Niin, se on tota sinähän on semmoista jotain tankkit, että sehän on ongelmahan siinä, sehän on hyvä

sarjan vieläkin, se voisit kattoo, nyt on vaan se, kun rythmiä on muuttunut niin paljon. Niin, se on niin hidas, mutta semmoinen niin kuin kattomaan jotain uutta ihmistä, isasta kattomalta. Ei missään tapauksessa, mutta semmoista tietsää, että minun pitää niin kuin oikein kuluttaa aikaa siihen, että on ollut niin kuin, on ollut helppo niin kuin mun käsikirjoitamista, missä on ollut helppoa ottaa aihe ja tulla siihen näin, ja nyt siihen pitäisi niin kuin löytää toinen kuuma, että mikä se olisi sellainen niin kuin että se olisi yhtä hauska.

Mutta nyt niin kuin se, ja niit oli niin paljon sitten semmos niin kuin kyynist ja nihilistist huumori, joka sitten meni musta aika moneen sarjan kohalvaa, niin kuin sille, että tämä on vähän niin kuin se, että ei tämä ollut se idea, kun idea oli vähän niin kuin punk rockissa, että saadaan niin kuin tehdä huumoriin kaikista ajan sitä, ja nyt tästä on tullut tämä niin kuin mainstream, ja nyt pitää olla tälläni.

Ja sitten tulee niitä tuota suupille tiukkoon olevia, tällaisia näyttelijöitä, on niin kuin suomi täynnä, tällaisia komedianäyttelijöitä näitöityy kaikkialta, ja sitten niin kuin emmää enää jaksa sitä. Nyt sä näin, täytyy sanoa tuosta Rikikervaisista puhuttiin, se oli hyvä pointti, mitä sä joutunut, että Stand Up on yleisö, niin sä olit ollut siis Rikikervaisin keikalla.

Niin oli, joo, kyllä se oli se, me puhuttiin ennen kuin kamerat käynnistyvät siitä, joo hyvä pointti. Niin puhuttiin, joo, joo, joo, mä olin siellä, mä olin ollut siis täällä, mutta toinen kertama oli sieltä kattomasi just tänne Koronaa Birliinissä, ja nyt sitten sitä edellistä kertoo, että ja nyt tuolla, ja mä kun olen ollut tällainen firma-komikkoon, mä en oo ollut Stand Up-klubeilla niinkään, muutaman kerran asiakkaana, mutta niinkin hallin ja vähän, ja jotenkin ehkä armii, mutta se nyt meni niin, kun se meni.

Niin tota, sit mä olin kattoma sitä, ja sit mä oon pojat, mä oon 18-20-vuotiaat pojat, ja sitten varsinkin nuorempi pojaka sanoi, että ei niinku nuoret, et ei hän ei ikäpuolvisen katoja nää tälläsi, ja nää kaikki on te, ja sitten kun mä olin taas aina ajattelut sitä, että mä en oikein niinku kehtaa mennä Stand Up-klubeelle, että tota vittuksia tämmönen vanhus, niin niinku kertoo nuorille, että näin, ja sitten mä niinku, sit mun silmä tavoin, onks ne ajan ei sanoi, että on, et ei ne katoja, tota sit mä oon kattoo sitä jahdolleen yleisöön, että tähän on niinku ihan sama, niinku sattii ku minä, ja sitten sitten niinku paljastu se, että Stand Up yleisö on niinku keskimäärin, kyllä se niinku meidän ikästä, joo, tai ainakaan se ei oo sellaista 18-25-vuotiaista, niinku, että se on jotain muuta, ja sitten ilmeen näin, tietysti tämä oli yksi tulkinta, mutta poikani tulkinta oli se, että meidän niinku aihe ja referenssit on sellaisia, et hei niinku tunnistan niitä, ja mä kyllä myönnän sen, et jos mä vertailen, me puhuttiin tosta, mutta et jos mä niinku käytän esimerkkinä jotain kummisetään, tai ne ään täältä kukaan tiedä, kukaan kummisetään, ja Marlon Brandoja, että että niinku yhtä hyvin mä voisin sit herrata jotain vakavat kiittaa, niin ei sinne tiedä niitä niinku lainkaan niitä, että se on muste vähän niinku oikeistikin semmoneen asia, että sitä ehkä pitäisi Stand Upin pohtia, koska joo, sanoi tässä ennen, että ja mä oon samaa mieltä, että et kyllä tätä niinku kyllä tätäkin kenttää on niinku aikaa pitkään nämä samat hapannaamat, niinku saanut pitää, ja tietysti toi television murros on niinku vaikuttanut siihen, että eihän niinku meidän sketsisarjan alko 2006, mä muista milloin viimeinen kanssa tuli varmaan 2010, että missä täällä on niinku siskompetioon, mutta aika niin kuin aika harvinainen tai merkittävä teos niinku itse asiassa, ja leidit esiin, mutta että jos tää on se tahti, että tulee yksi juttu 15 vuodessa, niin kyllä saadaan odottaa usinaamoja.

No, mutta toi on, siis mun mielestä se usein on, että jos meillä olisi nuorempia koomikoita, mä luulen, että nuorempia kaptoissa, mutta kongelma on se, että tekee ehkä ketään kiinnostaisi minä puhun minun ongelmista, minun elämästä, niin miksi se ku kaksikymppi ne?

Niin, eihän se alun niinku hoimun masentava tulevaisuus, vaan niinku...

Ei, ei, ja sitten niinku sketsisarjat on muista sellainen, että voin olla väärässä, mutta en usko, niin mun mielestä se on niinku semmonen, ensinnäkin se on formaat, joka pitäisi olla, koska se on niinku aina, mun mielestä pitäisi olla aina, koska se on niinku se on, se on, se on, se on, se on, minulla on sellainen tunnet, se on niinku iso sellainen identiteetti juttu, että se on sitousut siihen aikaa ja se on omaa aikakauden juttuja ja näin.

Ja kun sä sanot, että minulla tulee ketosia myllerin tein eliäskausi, niin eihän minä karvoida tulla, että he tekee mitään Instagram tai TikTok-niikki ideoita.

Jos me tehdään nyt niit juttuja, että mennään tuonne, joo nyt tämä tulee, niin se mehän pitää tehdä siitä näkökulmasta, että tällainen säällittävä vanhus tulee niinku toisella kierroksella, maari, että itselleen nuorta vaimoa. Ja mehän pitäisi tästä lähteä tekemään, että se pitäisi olla niinku sukupolvi, niin oli sanomassa sitä, että mä luulen, että kaikki sketsisarjat, mistä ihmiset on oikeasti tykänneet jo ensinnäkin itse siinä noin 16-25-vuotiaita, ja siitä ne tekijät on lähes poikkeuksetta noin 30-vuotiaita, eli noin just ohittanut sen elämänvaiheen, ne on fräisissä, mutta niillä on näkökulmaa. Me vettäisit pelkein kaikki on tuossa.

Mutta se pitäisi olla jatkuvaa sketsisarjaa. Se pyörii jatkuvasti, tekijät vaihtuu 30-vuoden välein.

Ja niiden tekijöiden, ne tekijät pitäisi pakottaa tekemään ne itse, niin suosittui sarjoiku putous ja tämmönen kuin monet jutut on, niin kyllä

minulla on semmoinen käsitys, että sketsisarja toimii silloin kun ne on siellä, tehdään ainakin jollain tavalla, sit jos se ei muuten, niin yhdessä luotuu materiaali, joka on niin kuin personallista.

Oija, mutta tuossa on suuri ero mun mielestä, on siis tosi missä niitä näytetä, että putoushan on semmoinen niin kuin koko perheen ohjelma, ja ne pääsi, että hän se nyt ruvennut yhdeksä vuoteiden lasten kanssa katsoa ketosteen myrinnä, niin siinä oli ihan selkeä, mutta sen takia ehkä subTV oli niin hyvä paikka siinä, että se oli

oikeassa, se oli semmoinen, se oli semmoinen, se on semmoinen niin kuin kaupunkilaisten kanavaa.

Joo, ja meiän meiän, että sijoitettiin muistaakseni Big Brotherin perään, ja jos menen tia väärin muista, niin silloin on maikkareilta joku sit sanoo,

joku silloin ne ohjelmapäällikkä tai vastaan vaan, niin sanoo, että se oli 22-30, oli meidän esittämisen aikaisennekin, mikä oli sketsisarja.

Niin, niin kohtuullisen piiloon, me yritettiin se laittaa, se paska, niin sit sanoo silloin, että tätä tähtäni tulee ikinä näyttää maikkarilla.

Nyt sitten 7 kertaa, kun se on uusittu se ja Prime Time-issa, niin se kertoo myös siitä paljon maailma muuttua.

Niinpä.

Eli se hän putosi, niin kuin nyt hän se on ihan okei, se on sitä maikkara 7, niin silloin se oli subTV 22-30, ja varmaan mietitti, että olen vieläkin myöhemmin.

Niin, joku saattaa vielä olla hereillä.

Joo, no mut sä olet tehnyt paljon siis, mä en just käy turha käydä, kun läpi kaikkein, koska siis musta luulen, että siitä lähtien, kun tavallaan ketoneen myllyrinen alkoon, niin se jäi hän saattaa olla joka ohjelmassa.

No se ei oo vähän näin, joo.

Joo, se on kyllä.

Mutta oks se sitten, niin ku, oks sulla on ollut inti, niin ku jotain sellaista, totta kai me ymmärrät näyttelijänä, niin tietysti sä oot, niin ku, sehän on sun työ.

Niin.

Esiin nyt monessa, mutta miten sitten, niin ku esimerkiksi tuli mieleen, että olisit sun urheilu, kun sä oot ollu siitä ilmeisesti kiinnostunut ja saina, niin eiks toi villikortti ja noi oli penkillä mitään, mikä kumpi se nyt vyötä nyt on?

Joo, mä olin sekä, että mä olin, niin ku, mä hän kieltäydyin kaikista noista komelia paneeleista, niin ku, vuosia, ja sitten jotenkin niin ku, riihilahti onnistunut huijamaa siihen villikorttiin.

Mä oon oikein viekään hahmota, mitä se sen teki, mutta lähinnä varmaan, niin ku sitkää, mutta siinä mä jotenkin tykästyä siihen sen, niin ku se, tai että musta se oli kiva, sen kotikutisuus.

Joo.

Yleensä ne paneelit olisivat, niin ku, suomalaista ihan liian poskui ihmiset, kun niitä on, ja siellä nii junteja, ja sit mä ollaan siellä, niin ku, ee, ja tota, että must se, niin ku se, se, se, se, se yleensä sellainen, niin ku aika arkainen, niin ku, bam, niin oli musta aika hyvä ja sitten siellä ei nyt ollu, niin ku, niin ku, niin ku, tekijätki oli tekijänsä näköisiä, niin ku, niin ku, hyvin tällä ne, niin sit syntyy sellainen vähän, niin ku, musta aika hauska fiilis, että tää on tällä ne, ja se ei ollu edes niinku kovin suosituohelmaa, varsinkaisen alku päässä,

niin siinä oli jotain muista, niin ku silleen suoraan sanottuna jotain sympaattista, että rammitaan täällä ja yritetään teä tätä, ja tämä on niinku kipaa tällaista juttuun, ja sehän sit siitä niinku löytyi oman yleisönsä ja pyöri kauan ja sitä oli kiva.

No niin, niin ku, ainut, joka käsitteli, niin ku, noitaiheen tämmöistä.

Joo, joo, ja sitten, sitten näin jälkikäteen, niin ehkä se sitten just nimenomaan siinä olisi pitänyt säilyttää se sellainen, tietynlainen, niin ku, arkisuus, joka sitten, sitten tota oli kiva tehdä sitä Maikkarin penkin lämmittäisiä, se oli ihan niinku hieno, mutta, mut siinä just sitten,

sitten ehkä just nimenomaan alkolla on vasteet vähän, kun se olisi niinku, tämä on semmoista between two ferns kamaa, että tässä olisi pitänyt ehkä uskoa siihen, että pidetään tämä tämmöisenä. Niinpä.

Ja edelleen, niin ku, mä uskoisin, että joku tämän tyyppinen urheilujuttu tässä, näin olisikin ku paljon kivempi.

Joo.

Et jos on, jos on, niin ku, helpommin päästyttävä ja tämmöinen ihan, että mitä, mitä, niin ku, överimmäkseen tekee, niin sitten, niin ku, odomalt se tuli.

Siinä on kato se, se on se production value.

Se voi just se mitä ei enää oikein tarvita.

Niin.

Mä katsottin jotain, mulla on, kun se tuttuu, joka katsoo aina, iltaisi saada katsomaan edellisen yön NHL joku.

Joo.

Hän on tämmöinen näin.

Siis vähän syymmärää, mitä siinä tapa, se, joka paikassa se on tekstiä ja vilkuja ja sitten ne puuja. Se on kaikki jo niin isoja, että mä muistat, että se, kaverkas, katsotete production value, aika upe.

Joo.

Tälleen, näit pitää tämmöiset eikä se tälleen.

Ei.

Ei.

Siis mun mielestä niinku talkshowsta se, rauha hänen sierulleen, niin mulle, et mä tykkäs sen, että sit, no, Mac Donald.

Joo.

No se, just näin.

Niin rupinen, kun se voi olla.

Yhtäkin, niinku niin kulunut, niin maailman tappiin kulunut formaattiin, niin mulle, että nyt tämä on briljantti.

Joo, se löytyy Netflixista, kattokaa ihmisiä, mutta se on.

Näin tää, et se, vai sekin se David Spadejakson.

Joo.

Tällee, tälle.

Tälle.

Näin.

Anja.

Eikö siinä toi kävelee, että toi mikä se on tää?

David Ledermäällä te menee.

Joo, joo.

Siis ihan niinku, et siin, semmonen on muista niinku moderni TV.

Joo.

Tällaisia, et muista mitäs tehdä näin?

Siitä se voi ollakin niinku, jos miettii niinku, YouTube-paikkaa ja muuta, niin eihän siis jengi loostaa semmosia, et sit voidaan tehdä kotona.

Niin.

Kato muuten, YouTube's löytyy, tuli vaan mieleen niin semmonen, kun Piettari vihulla talkshow.

Okei.

Jokainen kuvaa sen Olohuoneessa.

No, just tällasen.

Joo.

Siis.

Joo, ja mä oon itsekin niinku, langennu enemmän ja enemmän siihen, jotenkin siihen.

En tiedä, mä oon jo analysoida sitä, mutta mikä niis YouTube-videos niinku, viehättä.

Joo.

Siis tehkä se, että ne on helposti lähestyttäviä.

Siis ihan mä katoin kaiken maailmanjuttuun, ketkä siin on horttavaa kertoolle.

Joo, joo.

Ja testasin tätä ja testasin tota, mä oot just näin.

Joo.

Mut se on jännä, se on, niinku, mikä se oli toi, mut sehän kertoo kanssa kulttuun, niinku, mitä mäkin

huomasin oli,
kun luoremmat, mitä ne on tehneet niin just sille, että he katsotaan YouTube.
Joo.
Ja mä oon joitakin se, ah niin sitä voi katsoa telkarekin.
Kyllä, kyllä, kyllä, kyllä, kyllä, kyllä.
Joo, joo, ei, tota mä oon niinku, mä oon jo alkanut kaas jumittaa.
Joo.
Jot välillä on kiva katsoa sitä, että on tehty hirveellä rahalla joku sarjan lästönvasta.
Joo, joo, joo.
Ja sit mut sit, mä oon välillä kiinnostaa se, että joku, joka tota, yrittää tehdä kaalilaatikoimassa.
Niin.
Mut nyt on, mä en oo näynyt tota, mut sulla tuli syksyä sieliritkin.
No joo.
Sitten mun täytyy sanoa, että mä en oo ehtinyt kattua.
Sä kuulut siihen suureen jokkoon.
Kuulut, kuulut, kuulut.
Kei ei oo nähnyt sitä elokoa.
Mut se on niinku, se ei mennyt kovin hyvin.
Miks se?
En mä tiedä.
Mut no, ehkä se ei oo, tai siis, miksi ei voisi sanoa suoraan, että ei oo varmaan tarpeisi hyvä.
Joo.
Ja sitten tota, toinen asia oli sitten se, että joissain toisi solosuhteisiin, ettei tuu tota,
6700 kotimaasti elokuvaa siinä samana.
Niin.
Ja jotka, jotka sit syöi, et eihän oikein miikää, ehkä mielessä pahottaa ja, ja, ja,
joku lastenleffa rappaa ja saattu mennä silleen, niinku.
Ja neki meni oman samus silleen semiookoa.
Joo, joo.
Keto-senleffa veti hyvin.
Niin.
Ja hukka onkin muuten ihan loistavaa.
Joo.
Leffa häteenen auta.
Ja siis se oli must, niinku, sanoo sitä, keto-senleffaks oli ja siinä paljon muista kiimisiä.
Mut tota, se oli niinku, joo.
Mut se oli niinku, se on vaikea.
Niin kun sijainirretkeen tekeminen oli ihan mahtava, aivan järjettömän kivaporukkaja.
Ja tota, mut nämä on tällaisia.
Välillä joudutaan, niinku, tommosesi tuotteessa, joka maksaa paljon liisiä, jokuhan joutuu, niinku,
tekemään sen päätökseen, että millä kulman lähdetään tekevää.
Ja sit se päätös on tehty, ja sitten se on niinku, eihän sitä voi ikinä tietää.
Joo.
Mulla se premissikulosti vaan niin hyvältä.

No siin, no, siin oli, joo, joo.

Ehkä maa, jos sitten luo turhaa, mut ehkä olisi vaan voinut vielä rohkeemmin mennä niinku pidemmälle.

Sinun humorissa semmoseen, niinku, kauhean kankkunen tasolle.

Mut se olisi ollut taas yksi valinta.

Niin.

Ja tuossa farsin, se ei ollut farsin, se oli drama.

Joo, joo.

Ja sitten niinku tehtiin tälläsiä.

Niin.

En maa saa siihen sanoa, mikä siinä olisi oikein.

Mutta mä tiedän, että tälleen se ei vastannut ihan niitä olemduksiin, mitä sillä oli.

Ja nyt sitten jos nyt tämä olisi tiedetty käteen, niin varmaan olisi tehtyä siellä jotain.

Niin.

Se on totta.

Se on totta.

Miten tota, sulla on nyt ollut se Jarno Saarinen homman työnä.

No se on.

Siitä kuvataan tällä hetkelläkin Ruotias, kun me tässä istutaan.

Joo.

Ja tota sieltä se sitten mönkiin suurutuotantoja ja suuret on kaikki haasteetkin.

Mikä surro oli sinne, niinku, on siis?

No, mä oon siinä tällainen, niinku, Amerikkalaisittain sanottu, executive producer, joka Suomessa kääntyy vähän väärin.

Tämä on tämmöinen vastaava tuottaja termi, joka nostaa ikään kuin siis, että hän on se, niinku, se vastaava tuottaja täällä näin.

Mutta kun Amerikassa nämä menevät toisin päin, eli siis producer on se, niin kuin se täällä sitten meitä executive producerit,

eli siis Suomessa kääntäisiin tämä nyt vaikka tällaisena termillä, kun osa tuottaja tai näin.

Joo, joo, joo.

Mutta siis yhtiö, jonka osakas olen tämän tuottaa, ja sitten mä siinä pienessä, hyvin pienessä roolissa piipahdan siinä sarjassa,

mutta se nyt ei ole siinä keskellä.

Mutta oliko tää sun nintohimon projekti vai jonkun muun?

Joo, on tää mun kiinni, mutta sammi keski vähällä se on kirjoittanut ja timon vierä mä oon siinä nyt sitten juuri tämä oikeastaan suomalaista vastaava tuottaja

ja sitä tehdään, että tekesti vuosia, vuosia päästä tohon ja se on niin kuin aidosti kansainvälinen hankkeen rahoituksen ja muun puolesta.

Se on ollut sellainen mun haave ja saattaa olla, että niin kuin ainoaksijutuks jää, jota voi ajatella edes jotenkin,

niin kuin realistisesti, että sitä myydään ja sitä kyllä tullaan myymään jonkin verran ulkomaille.

Se, että miten paljon, niin sen aika näyttää, mutta siis jotain, niin kuin ihan varmasti,

kun ajattelee siitä, että mä lähdin sieltä mellumäistä, niin sitä, että joku vaikka niin taas viisi ihmistä serviassa

ja jotka sitä katsoo, niin mun se tuntuu jo sillä, että okei, mä oon tehnyt jotain, että siinä maailmassa, missä mä äilin, niin Suomessa ei päässy mihinkään ikinä, ei kukaan. Me puhuttiin 40 vuotta hanoroksissa. Kukaan ei koskaan päässyt tältä ikinä minnekään. Ei kää päässyt. Ei kää päässyt. Niinpää. Mitä toi, sanokko, toi tuolle toi Anna, että mä eilin muistin, että... Ja sanon jotain se komedian muisto. No mun niin kuin suurin komedian muisto ja asia, joka on vaikuttanut ehdottomasti sille, niin kuin Salamanlailla on 12 kertaa elokuvana näkemään, niin Andy Kaufman elämän kertaman on tuon muun. Okei. Siihen asti mietin ja mietin ja mietin, että mitä on huumoria, mitä on. Sitten se elokuva ymmärsii, että minkälainen itse ilman sun maailmase on. Ja mä rakastan sitä kohtaa, missä sä saa potkut sieltä ja sen takia kukaan ei nauranut. Ja se sanoi, että miten niin, mutta yksi mies on raivostu. Joka on musta edustaa täydellistä taiteilijan vapautta ja täydellistä sellaista, minkälainen, mistä huumorissa ja siis kaikessa voi mennä tosi pitkälle. Se on vangitseva tarina. Se on hämmentävä elokuva. Muutenkin on se, että Jim Carin persoon on tavallaan meta, jotenkin tuntuu, että se on se Andy Kaufmanin kenestä puhuta, mutta se on Jim Carin. Ja sitten jostain syystä miloisforman ohjaamaan. Voi vain kuvitella, että se on hämmentävä kokonaisuus. On. Ja ne muistutus siitä, että musta huumori. Se ei ole yleisö mielyttämistä. Musta koomikoneita ei ole ole mikään juontaja tai sellainen. Vähän siis, että mä en ikkaan siitä, että joku tulee outo. Se tekee ihan ja uskoa siihen, vaan se omaa ikään kuin näkemyksen. Se on vielä saa sen työnnettyn läpi. Oot varmaan nähnyt sen... Joo, tietenk. Se on dockarin siitä, joka on kertoo siitä, miten raivostuttava se on ollut. Mutta se on kaksi raivostuttavaa ihmistä. Sillä ei ole tullut kysyä. Maybe speak to Jim. Joo, joo. Ja molemmat on siis ollut varmasti ihmishirviöitä. Mutta silti se tapa lähestys sitä juttuu. Ihan semmoinen, että en tiedä, mikä siimoa. Sille, että varhaimmillaan musta huumoristit Andy Kaufman tai Bill Hicks tai jotain. Ne on semmoisia tietynlaisia... Joo, vähänsä olisi... Miten en sanoisi? Niissä on jotain uskonnollista tai jotain semmoisia tietynlaista. Nyt tämä ei ole enää vitsin kerrontaa.

Nyt tämä on noussut sille tasolle.

Mä en tiedä, mitä tämä on.

Sehän niissä on sää lietys, mieltii just sitä Andy Kaufmania ja Bill Hicksia.

Ja ehkä sit, kun sä puhut Sam Kinisonista aikaisemmin.

Ennen kauhe onnellis.

Ei, ei.

Aika monet tällaiset vaihtoehtotaitelijat on kärsinyt tästä rokistarunouteen.

Mutta joku siinä on...

Siinä on joku se...

Mä en jotenkin arvostan sitä, että se on se sisänen palo, joku sanottava, joka hakee muotonsa.

Eikä niin, että me tiedetään, että me tehdään katsoja, tutkimus ja anonymisia.

Joo, joo.

Ja koetetaan siihen paketoita.

Se on ammattitaito ja se on hienoa.

Mutta mun on vaikea siitä silleen innostua.

Mä oon kuitenkin tätä bandisukupolveja.

Ollaan kellarisia ja hienota omaa biisiä.

Ja tullaan silleen, että mennään levyyhtiöä ja sitten katsotaan.

Mitä meidän kannattaa sitä?

Ja minkä tyylinne ikään kuin juttu on tällä hetkellä pinno.

Oh, kuoli masentavaa.

Näin, näin.

Tai siis se oli positiivinen ajatus se bandisukupolve.

Mieltii, että kaikki tehdään sen mukaan.

Millä olisi kysyntä?

Sehän on bisnestä.

Se on järkevää.

Kyllä.

Sitten me aloitettiin tämä podcast, se on korona-aikana.

Kaikki oli niin synkkää ja surkeita.

Sitten mä ajattelin, että me voidaan saada, että Vieras voisi suositella jotain.

Mitä vaan se on suositeltu.

Laito on suositeltu siis ruokaa ja ulkoilua naimisiin menon.

Kaikenlaista on kirjaa.

Mitä tahansa onks sulla jotain?

On.

Mä suosittelen aamuliikuntaa.

Mä en ole ikinä pystynyt elämäsen ennen kuin nyt.

Mä oon nyt 86-vuotiaana pystynyt siihen, että mä oon alkanut.

Se on jääntevä.

Se tietenkin läydettiin nuorekkaat 86-vuotias.

Mä en ole ikinä.

Mä en ajateltu vastenmielisenä.

Sitten se on ollutkin tähän haastin.

Mutta nyt mä oon onnistunut siinä.
Se on ollut musta upeeta.
Päivä lähtee kivasti käyntiin.
Se vähän leikkaa silti.
Mikä se aamuliikuntaa?
Sitten heti kun herää.
Kyllä mä suosittelin, että aika lailla siitä sitten lähtisiin tekemään.
Tänä aamulla mä olin 78-vuotiaan krosfittiin vähän.
Pidän kaikki tällaista juttuja puhuiin imesilleenä.
Mutta jos sitä tekee ilman sellaista, että tässä nyt ollaan kauheasti laiduttamasta.
Ollaan muuttamassa paremmaksi ihmiseksi tai tekemässä sitä tai tekemässä tätä.
Käy vaan ihan mitavaa.
Käy kävelyttä jossain.
Sitten mä oon huomannut, että se on vaikuttanut mun mielentilaan paremmin.
Mä ainakin minulla voisin kuvitella kaikille jonkun sortin luovaan.
Tai sellaista, missä ei olet itse rakentavaa.
Se on tiedä, että se työpäivä aloittamina.
Nyt se on vähemmän siitä.
Tämä on hyvä suositus.
Mä kokeilin joskus.
Mä oon muistat, että kun kympiltä alkaa trainitin,
mä käyn aina kato erään kasi, jotka on lenkil.
Sitten syö naamupolaan meidän reeneihin.
Sitten mä nousin.
Mä juoksin.
Sitten mä näin, että tää reitti on tosi ooto.
Miks täällä tulee? Tuli karhuja vastaavaa.
Tää on unta.
Hän oli saamuttanut eröskelloja.
Mutta tämä on ihan yhtä hyvä.
Se on ihan sama.
Mä oon mikään kuntoin tai tämmönen terveystoilija.
Mä oon huomannut, että se on ollut kiva juttu.
Se on tehnyt rakennetta.
Ja eläin muuten, miten eläin ihan pellossa.
Mutta semmoset.
Vielä tuli sellainen pakkukysyä,
koska tuli mielenkuinen tutkin.
Sä ois itse jakson David Hasselhoff-showt.
Oesi joo, ja olin brandereissa hänen vastaanäyttelijänä.
Kyllä.
Millainen oli David Hasselhoff?
Aika hauska heppu.
Eikalla kerralla, brandereissa.

Todella kiva avoin.
Erkkoiskuluskin oli se, että lukutreenessä
taisi vetäisiin ne 4-5 Red Bullia.
Siis tölkkiä.
Sitten syytyi kaikille se kuva, kun se tuli seuraavan kerran Hasselhoff-showt.
Se on joku Red Bull.
Sitten itsekin sanoi, että kaikkialla minne hän menee Red Bull.
Mä en tiedä miksen niitä joo sillä kertaa paljon.
Eikalla kerralla se oli tosi hauska ja avoin.
Silloin me oltiin näyttelijän kollegoita.
Ilmeisesti jotenkin hänellä oli.
Vaikka me oltiin tällaisia tahvanoita
tältä pikkumaasta.
Se kuitenkin kohteli tälleen.
Järkyttävän avoin tyyppiä.
Sitten kun kertoi, että miks hän tuli tähänkin ohjelmaan.
Sen takia, että jos se ei hän tee koko ajan jotain
aikadokaa.
Tää oli aika reitti.
Tää ei siinä käy.
Sen takia hän haluaa olla täällä.
Se oli vähän surullista, että se oli vaaritariassa.
Puhui itse kiitestään vaan.
Se vaan myy sitä koko ajan.
Se oli ihan okei.
Mutta kun tehtiin sitä David Hasselhoff-souta.
Sitten taas kun muun positiivien vaihtu siihen ohjaajaksi.
Sitten se tavallaan muuttui hankalaksi.
Mä haluisin tietää tästä käsikirjoituksesta.
Mä haluisin tietää tästä.
Miten tämä tarkoittaa?
Mä pitäisi yliväräsiä palavereja.
Istuun sen kanssa.
Joni joutavis ketseistä.
Minun kökurmasta.
Näitä pitää perata jotain rehtiä.
Kamaan.
Mutta se voi olla, kun mieltii, että se on kuitenkin johtanut.
Mutta jos mieltii, että se on kuitenkin johtanut.
Sehän oli se.
Mulle lapsena sanoi, kun katoin ritariassa.
Sä olet jonain päivänä vielä ton kanssa töissä.
Mä olis haluin halunnut onnistaa.
Eihän meillä ole kukaan päässyt.

Ei.

Ei Hasselhoffin kanssa päässyt.

Mutta se oli kiva.

Tuleeko vielä jotain mieneen?

Eiköhän me olla käsittelytä.

Jokua osa elämästä käsittelytä.

Hei, kiitos paljon, kun olit.

Kiitos.

Eli siis Ville Myllyrinne.

Ja muista, tässä olit meidän jakso.

Tämäni, muista, katso muutkin.

Eli tilaa tämä podcastin.

Sitten saadaan ilmoituksen, kun tulee jakso ulos.

Mutta hyvää jatkoa kaikille.

Kiitos.

Kiitos.

Kiitos.